

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகை.

“எனத்தானு நல்லவை கேட்க வனத்தானு
மான்ற பெருமை தரும்”—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-௩௨]

பவஸ்ரூதைமீ

[பகுதி-௩.

Vol. XXXII.

January-February 1935

No. 3.

உள்ளுறை.

நியாயப்பிரவேச மணிமேகலை:—பத்திராசிரியர்	௬௭-௬௪
பரிசோதனத்தொடர்:— ஸ்ரீமத். T. N. அப்பனையங்கார்	௬௬-௭௨
கம்பராமாயண	} ,, ராவ்லாஹிப். வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G.B. V.C. ௭௩-௭௬
இன்களித்திரட்டு:-	
சித்தகத்தி:-	,, V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரிகள் B.A., B.L. ௭௭-௮0
தண்ணீரும் எண்ணெயும்:-, நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அக-அசு மதிப்புரை:—	௮௭-௮௮
கலைசைக்கோவை:—	} ஸ்ரீமத். மஹாமஹோபாத்யாய - தாசுநிணைய கலாநிதி
(குறிப்புடையுடன்)	
Dr. உ. வே. சாமிநாதையர்	97-112
பெருந்தொகை	} ,, மு. இராகவையங்கார். XIX-XXVI
முதற்குறிப்புகாதி:	

பத்திராசிரியர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] [தனிப்பிரதி அரை—8.

வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 4—8—0

1934.

Printed by Srimathu R. SHANMUGA RAJESWARA
NAGANATHA SETHUPATHY AVERGAL, and
published by THIRU. NARAYANA IYENGAR at the
Tamil Sangam Power Press, No. 54, New Jail Road, Madura.

ஒரு வேண்டுகோள்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதமொருமுறை வெளிவரும் இச்செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் வெளியிடுமாறு பொருளுகைகளும், மதிப்புரைவேண்டிப் புத்தகம் முதலியனவும் அனுப்புவோர் அவற்றைப் பத்திராசிரியர், செந்தமிழ், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை என்று விலாசமிட்டும்,

செந்தமிழில் வெளியிடுமாறு அனுப்பும் விளம்பரங்களையும், பாண்டியன்புத்தகசாலைக்கு நன்கொடையாக அனுப்பும் புத்தகம் முதலியவைகளையும், செந்தமிழ் செந்தமிழ்ப்பிரசுரங்கள் தமிழ்ச்சங்கப் பிரசுரங்கள் சங்கக்கலாசாலை சங்கப்பரிசேஷுகள் முதலியவைசம்பந்தமாக அனுப்பும் கடிதங்கள் மணியார்டர்கள் முதலியவற்றையும், இன்னும் இச்சங்கசம்பந்தமாயறியவிரும்பியெழுதும் பிறவற்றையும் மாணேஜர், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை என்று விலாசமிட்டும் அனுப்புமாறு இதன்மூலம் கேட்டுக்கொள்ளலாயிற்று.

லக்ஷ்மீநாராயணையர்,

மாணேஜர்.

செந்தமிழ்.

[தொகுதி-௩௨]

பவனாலை தைமீஸ்

[பகுதி-௩.

Vol. XXXII. January-February 1935.

No. 3.

நியாயப்பிரவேச மணிமேகலை.

[௩௨—ஆம் பக்கத்தோடீச்சி.]

சபக்கவிபக்கநிருபணம்

நியாயப்பிரவேசம்

6 கஃவா நலவகக்ஷம்? கொவா விவகக்ஷம்? உதி.

இதன் பொருள்: சபக்கம் யாது? விபக்கம் யாது? என்பது.

சபக்கம்.

நியாயப்பிரவேசத்தில் சபக்கவிலக்கணம் வருமாறு:—

7 ஸாய்யயி-ஸாரிநொந ஸாரிநொநாய-ஸவகக்ஷம்

இதன் பொருள்: சாத்தியதருமமுடைமையால் ஒப்புமையுடைய பொருள் சபக்கம் என்பதாம். சாத்தியதர்மம் - துணிபொருள்.

மணிமேகலையில் இது வருமாறு:—

.....சபக்கம்,
சாதிக் கிற்பொருள் தண்ணூற் பக்கத்
தோதிய பொதுவகை ஒன்றி யிருத்தல். (௧௨௪-௧௨௬)

இதன் பொருள்: சபக்கம் சாதிக்கில் - சபக்க இலக்கணம் தெளிவிக்குமிடத்து. பொருள் தண்ணூல் - சாத்தியதருமத்தாலே, பக்கத்து

ஓதிய பொதுவகை - பக்கவசனத்தாற்சொல்லப்பட்ட பொருட்பொதுத் தன்மையினால். (அஃதாவது துணிபொருளுடைமையால் என்றபடி.)
ஒன்றியிருத்தல் - ஒப்புமையுடையதாயிருத்தல் என்பதாம்.

(இது பொருள்பற்றிச்சொல்லிய இலக்கணம்.)

நியாயப்பிரவேசத்தில் இதன் உதாரணம் வருமாறு :—

8 தஜ்யாக்மிதெயு ஸஜெஷாஸ்யெ வடாஜிராக்மிதெயு
ஸபக்ஷஃ

இதன் பொருள் : அஃதெந்நடைமையில் சத்தத்தின்கண் அரித்தியமாதல் சாத்தியமானால், அரித்தியத்தன்மையுடைய குடமுதலியன சபக்கம். என்பதாம்.

மணிமேகலையில் இது வருமாறு :—

சத்த வரித்தியம் சாத்திய மாயின்

ஒத்தவ நித்தம் கடாதி போல் எனல். (கஉஎ-கஉஅ.)

இதன் பொருள் : சத்தவரித்தியம் சாத்தியமாயின் - சத்தத்தில் அரித்தியத்தன்மை துணியப்படுமானால். ஒத்த - எதிரியால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட. அரித்தம் - அரித்தியப்பொருளாகிய. கடாதிபோலெனல் - குடமுதலியனபோல் என்று கூறுதல் உதாரணம் என்பது.

விபக்ஷம்.

இனி நியாயப்பிரவேசத்தில் விபக்கவிலக்கணம் வருமாறு :—

9 விவக்ஷாயத்ரு ஸாயுநாவதி |

இதன் பொருள் : எதன்கண் சாத்தியப்பொருளில்லையோ அது விபக்கம் என்பது.

இந்த விபக்கவிலக்கணப்பகுதி மணிமேகலையில் இல்லை.

நியாயப்பிரவேசத்தில் விபக்கவுதாரணம் வருமாறு :—

10 யநித்யு ததக்யுதகூ ட்யஷ்டு யயா஽காஸஜிதி।

இதன் பொருள் : யாதொன்று நித்தியப்பொருளோ அது பண்ணப்படாததாகக் காணப்பட்டது; ஆகாசம்போல் என்பது.

மணிமேகலையில் இது வருமாறு:—

விபக்கம் விளம்பில் யாதொன் றியாதொன்று
அரித்த மல்லாதது பண்ணப் படாதது
ஆகாசம் போலென்றாகும். (கஉக-கஉக)

இதன்பொருள் வெளிப்படை. இது உதாரணம். முன் சபக்கத்துக்கு இலக்கணம் சொல்லப்பட்டதுபோல் இங்கு விபக்கத்துக்கும் இலக்கணம் சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும். அது காணப்படவில்லை.

நியாயப்பிரவேசத்தில் ஏதுவிலக்கணம் ஒருதாரணத்திற் பொருத்திக்காட்டப்படுகிறது. அது வருமாறு:—

11 தத்யு க்யுதகூ஽யுயதூநனூரீயகூ஽வா
ஸபகூ வனவாஸி, விவகூ நாவஸ்யுவ;
ஊத்யுநித்யூஜளஹதூஃ

இதன் பொருள் : இங்குக்காட்டிய வுதாரணத்துள் பண்ணப்படுதல் அல்லது முயற்சியாற்றிற்றத்தல் இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று ஏதுவாகி, சபக்கத்திலும் உள்ளதாயும், விபக்கத்தில் இல்லாததாயுமிருத்தலால் அநித்தியத்தன்மை முதலிய துணிபொருளைத் துணிதற்கு ஏதுவாயிற்றென்பதாம்.

இது முற்கூறிய இலக்கணங்களை யுடைய சபக்க விபக்கங்களைப் பற்றி ஏதுவின் இலக்கணத்தைப் பொருத்திக்காட்டியவாறு.

இது மணிமேகலையில் வருமாறு:—

பண்ணப் படுதலும் செயலிடைத் தோன்றலும்
நண்ணிய பக்கம் சபக்கத் திலுமாய்
விபக்கத் தின்றி யரித்தத் தினுக்கு
மிகத்தகு மேதுவாய் விளங்கிற் றென்ச. (கஉஉ-கஉரு)

இதன்பொருள் வெளிப்படை. இதனால், முன்பு வதுவிலக்கணம் 'பக்கத்தூன்றிரிற்றலும்' 'சபக்கத்துண்டாதலும்' 'விபக்கத்தினறியே விடுதலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு எடுத்துக்கொண்ட உதாரணத்தை முடித்துக்காட்டியவாறு.

இதனுள், பண்ணப்படுதலும் செயலிடைத்தோன்றலும் என்றது பண்ணப்படுதலேனும், செயலிடைத்தோன்றலேனும் ஒன்றென்றவாறு.

பண்ணப்படுதல் அல்லது செயலிடைத்தோன்றல் என்று விசற்பித்தது, 'சத்தம் புதிதாக அப்போதப்போது உண்டுபண்ணப்படும் காரியப்பொருள்' என்று ஒருசாராரும், 'சத்தம் நித்தமாய்நின்ற பொருள்கள் தொழிற்படுங்கால் தானேதோன்றிமறைவது' என்று மற்றொரு சாராரும் கொள்ளும் கொள்கைவேறுபாடுபற்றிச் சொல்லியபடி.

திருஷ்டாந்தம்.

இனி நியாயப்பிரவேசத்தில் திருட்டாந்தப்பகுப்பு வருமாறு:—

12 ஐயுஷாஊ அவிவியம் | வாயடுகுண
வெவயடுகுணய |

இதன்பொருள்: திருட்டாந்தம் சாதருமியத்தாலும் வைதருமியத்தாலும் இரண்டு வகைப்படும் என்பதாம்.

மணிமேகலையிலும்,

ஏதமில் திருட்டாந்தம் இரு வகைய;
சாதரு மியம்வை தரு மியம்மென (கநூ ௧-௧௩௭)

என்று ஒருபடியே பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனுள் 'ஏதமில்' என்னும் அடையால் திருட்டாந்தப்பேரலிகள் விலக்கப்பட்டன. நியாயப்பிரவேசத்தில் இவ்வாறு அடைகொடுத்துவிசேடிக்கப்படாவிடினும் கருத்து இதுவேயாதலால் வேறபாடில்லை.

சாதருமியம்

இனி நியாயப்பிரவேசத்தில் சாதருமிய திருட்டாந்தத்தின் இலக்கணம் வருமாறு:—

13 தஞ் ஸாயஜெ-ஆண தாவக | யது ஹெதொஃ
ஸவகூஷனவா Z ஹிக்ஷம் ஹ்யாஹுதெ |

இதன் பொருள்: முற்கூறிய திருட்டாந்தங்களிரண்டினுள் சாதரு
மியத்தால்வரும் திருட்டாந்தமாவது, எங்கு ஏதுவிற்குச் சபக்கத்தின்
மாத்திரம் உண்மை சொல்லப்படுகிறதோ அது என்பதாம்.

சாதருமியம்-பக்கத்தோடு சமானமான தருமமுடைமை; அதாவது
சாத்திய தருமமுடைமை என்றவாறு.

இங்குக்கூறப்பட்ட சாதருமியதிரூட்டாந்தத்தினிலக்கணம் மணி
மேகலையிற் கூறப்படவில்லை.

நியாயப்பிரவேசத்தில் இதன் உதாரணம் வருமாறு:—

14 தஜ்யயா | யதுதகம் தஜநித்யம் ஐயஷம்
யயா வடாஹிரிதி |

இதன் பொருள்: அஃதெவ்ஹனம்? யாதொன்று செய்யப்பட்டது
அது அநித்தமாகக் காணப்பட்டது, குடமுதலியனபோல் என்பதாம்.

'யாதொன்று செய்யப்பட்டது அது அநித்தமாகக் காணப்பட்டது'
என்றது திருட்டாந்தவசனத்துக்கு உறுப்பாயுள்ள விபாத்திவசனம்
கூறியவாறு.

'குடமுதலியனபோல்' என்றது திருட்டாந்தவசனம் கூறியவாறு.

மணிமேகலையில் இது வருமாறு:—

சாதன் மியமெனப் படுவது தானே

அநித்தங் கடாதி யந்நவயத் தென்கை. (கநஅ-கநக)

இதனால் பெயரும் உதாரணமும் சொல்லப்பட்டன. இவ்விரண்
டடிகளுக்குமுன்பு இலக்கணம்சொல்லும் அடிகள் விடப்பட்டிருக்கவேண்
டும், அல்லது இதன் முதனூலிலுள்ளபடி இதுவாயிருக்கவேண்டும்.

இங்கு, அந்நவயத்து என்றது அந்நவயத்தோடு என்றபடி.
அதாவது எடுத்துக்கொண்ட அநுமானத்துக்கு 'யாது யாது செய்யப்
பட்டது அது அது அநித்தம்' என்ற அந்நவயவிபாத்தி வசனத்

துடன், சூடமுதலியன அரித்தமாகலால் அதுபோலும் என்று சொல்லுதல் சாதருமியதிருட்டாந்தம் என்றபடி. அந்நுவயமாவது ஏதுவுள்ள இடங்களிலெல்லாம் துணிபொருளும் உள்ளதாதல்; ஈண்டு அதனை யுணர்த்தும் வாக்கியம் அந்நுவயமெனப்பட்டது.

அந்நுவயத்தோடு அரித்தம் கடாதி என்கை எனக் கூட்டுக.

அரித்தம் கடாதி என்கை என்றது அரித்தமாகிய கடாதிபோல் என்று சொல்லுகை என்றவாறு. போலென்றது எஞ்சிநின்றது.

வைதருமியம்.

இனி நியாயப்பிரவேசத்தில் வைதருமியதிருட்டாந்தத்தினிலக்கணம் வருமாறு:—

15 வெவயடுகெணா Z வி | யசு ஸாய்யா Z லாவெ
ஹெதாராலாவனவ கயுகெ |

இதன்பொருள்: வைதருமியத்தால் வரும் திருட்டாந்தமாவது, என்கு சாத்தியாபாவமிருக்குமிடத்தில் ஏதுவின் இன்மை சொல்லப் படுமோ அது என்பதாம்.

வைதருமியம் - பக்கத்தோடு பொருந்தாத தருமமுடைமை. அதாவது துணிபொருளின் இன்மையுடைமை.

மணிமேகலையிலும் இவ்வாறே,

வைதன் மியதிட்டாந்தஞ் சாத்திய

மெய்தா விடத்தி லேதுவு மின்மை. (கச0-கசக)

என்று வைதருமியதிருட்டாந்தத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நியாயப்பிரவேசத்தில் இதன் உதாரணம் வருமாறு:—

16 தடியா | யனித்யு தடிசுதகம் டுவுஷு
யயா Z காஸிதி |

இதன் பொருள்: அஃதெவ்வனம்? யாதொன்று நித்தியப்பொருளோ அது செய்யப்படாததாகக் காணப்பட்டது, ஆகாயம்போல என்பதாம்.

இவ்வுதாரணப்பகுதி மணிமேகலையிற் காணப்படவில்லை.

வைதன் மியதிட் டாந்தஞ் சாத்திய

மெய்தா விடத்தி லேதுவு மின்மை. (௧௪௩-௧௪௧)

என்ற இலக்கணவாக்கியத்தை யடுத்தி ருக்கவேண்டிய உதாரணவாக்கியங்களடங்கிய அடிகள் மணிமேகலையில் தவறி விடப்பட்டிருக்கவேண்டும், அல்லது அதன் முதலாவிலும் இல்லாதிருக்கவேண்டும்.

மணிமேகலையில் இல்லாதன.

இதன்மேல் நியாயப்பிரவேசத்தில், மணிமேகலையிற் சொல்லப்படாத பொருளடங்கிய பகுதியொன்றுள்ளது. அது வருமாறு:—

17 றித்யுஸஸெநா Z து சுநித்யுக்ஷஸ்யா Z லாவ உஷ்யுதெ।
சுக்ஷுதகஸஸஸெநா Z வி க்யுதகஸஸ்யா Z லாவஃ।
யயா லாவா Z லாவொ Z லாவ லதி।

இதன் பொருள்: நித்தியம் என்ற சொல்லால் இங்கு அநித்தியத்தன்மையின் இன்மை சொல்லப்படுகிறது; பண்ணப்படாததென்ற சொல்லாலும் பண்ணப்படுதலின் இன்மை சொல்லப்படுகிறது; எங்ஙனமெனில், உண்மையின் இன்மை இன்மையாவதுபோல இன்மையின் இன்மையும் இன்மையென்றே சொல்லத்தக்கதென்க என்பதாம்.

இதனால் நித்தியத்தன்மை, பண்ணப்படாமை என்னும் இவை, முறையே அநித்தியத்தன்மையின் இன்மையும், பண்ணப்படுதலின் இன்மையுமாகிய அபாவப்பொருளேயாதலால் அங்ஙனம் வழங்குதல் “எல்லாப் பொருளும் அநித்தம்” எனக்கொள்ளும் புத்தமதக்கோட்பாட்டுக்கு மாறுபாடில்லை எனக் காட்டியவாறாயிற்று.

இப்பகுதி மணிமேகலையிற் சொல்லப்படாமல் நியாயப்பிரவேசத்தில்மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், மணிமேகலை எழுதப்பட்ட பின்பு நியாயப்பிரவேசம் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், இங்குக்காட்டிய அநுமானவாக்கியங்களில் அவ்விரண்டு நூல்களிலும் ‘சத்தம் நித்தம்’ என்றற்றோட்க்கத்து உதாரணங்களில் ‘நித்தம்’ என்ற சொல் வழங்கப்படுகிறது; எல்லாப்பொருளும் அநித்தமெனக்கொள்ளும் மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்காமகோபாத்தியாய

நூல் நிலையம்,

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

சென்னை - 600090.

நூல் நிலையம்.

புத்தமதத்தினருக்கு 'நித்தம்' என்று ஒருபொருளும் பிரசித்தமில்லாமையால் 'சத்தம் நித்தம்' என்று அவர்கள் வாயால் பேசுவதும் அப்பிரசித்தவிசேடணமென்னும் குற்றமாமே; அவர்கள் இந்நூலுள் 'நித்தம்' என்ற சொல்லை எங்ஙனம் வழங்கக்கூடும்? என்ற சங்கையுண்டாவதை நோக்கி, அநித்தியப்பொருள் தமக்குப் பிரசித்தமாகையால் அதன் இன்மைப்பொருளாகக் கருதிக் கூறலாமென்று சமாதானம் கூறியதுபோல் இருக்கிறது. இப்படியான சமாதானம் மணிமேகலையிலும் சொல்லியிருக்கவேண்டியது இன்றியமையாததாயிருந்தம் அது சொல்லப்படாதிருப்பதை நோக்கும்போது, இப்படியான சங்கை உண்டாவதற்கு முன்பு மணிமேகலை எழுதப்பட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. இன்மையின் இன்மை உண்மையாம் என்பது நியாயநூல்வழக்கு; இன்மையின் இன்மையும் இன்மையேயாம் என்பது புத்தமதவழக்கு.

இதன்மேல் நியாயப்பிரவேசத்தில்,

18 உகூஃ வகூஃ ஊஃ! என்று ஒருவாக்கிய முள்ளது.

இதன் பொருள்: பக்கம் ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் சாதநங்கள் சொல்லப்பட்டன என்பதாம்.

மணிமேகலையில்,

“இத்திறம் நல்ல சாதனத் தொத்தன” (௧௪௨)

என்பதனால் சாதன இலக்கணங்கள் சொல்லிமுடிக்கப்பட்டன என்று சொல்லப்பட்டது.

இதனுள் இத்திறம் என்றது “வெளிப்பட்டுள்ள தன்மியினையும்” (௧௪௩) என்றதொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட பக்கம் ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் உறுப்புக்களுக்கு உரைக்கப்பட்ட இயல்புகள்.

நல்லசாதனத்து ஒத்தன என்றது குற்றமற்றசாதனங்களாகிய பக்கம் ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் உறுப்புக்களுள் பொருந்தியுள்ளன என்பதாம்.

[தொடரும்.]

திரு. நாராயணையங்கார்,

பத்திராசிரியர்.

பரிசோதனத் தொடர்.

(சோல்-இளம்பூரணம்.)

சு0-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

பரிசோதனம் 14. (வேற்றுமையியல் 10.) “இரண்டாகுவதே, ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி.....அன்ன பிறவு மம்முதற் பொருள், என்ன கிளவியு மதன்பால வென்மரை” என்பது சூத்திரம். இஃது இரண்டாம்வேற்றுமையாமாறு கூறுகின்றது.

இரண்டாம் எண்ணுமுறைமைக்கண்ணது ஐ என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச்சொல்; அது யாண்டுவரினும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என அவ்விரண்டையும் தனக்குத் தோற்றுநிலமாகவுடைத்து; அவ் விரண்டும் நிமித்தமாகத் தோன்றுமெனினும் அமையும்: என்று உரையாசிரியர் இதற்குப் பொருள்கூறினர். ‘மரத்தைக்குறைத்தான்’ என்பது வினைப்பற்றிவந்தது; ‘குழையையுடையன்’ என்பது வினைக்குறிப்புப்பற்றிவந்தது: என்று அவர் வரலாறும் காட்டினர்.

பின்னரும் அவர் காப்புமுதற் சிதைப்பீறுகவுள்ள பொருட்பகுதியனைத்திற்கும் தனித்தனியே, ‘வினையும் வினைக்குறிப்புப்பற்றி வருமாற்றுக்கு உதாரணப்பகுதி காட்டுதும்’ என்று அவற்றை விரிவாக முடித்துக்காட்டியுள்ளார். இங்ஙனங்காட்டிய உதாரணங்களின்பின்னர், சூத்திரத்திலுள்ள ‘அன்ன பிறவும்’ என்பதற்கு விளக்கவுரைவரையுமிடத்து அச்சுப்புத்தகத்தில், “பிறவும் என்றது இவையல்ல பிறவும் என்றவாறு” என்று ஒருதனிவாக்கியமும் அதனையடுத்து வேறுபத்தியில், “வினையும் வினைக்குறிப்புப்பற்றிவருவனவெல்லாம் இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருள்” என மற்றொரு தனிவாக்கியமும் காணப்படுகின்றன.

இங்கு, பிறவும் என்பது மிகமிக வெளிப்படைப்பொருளதாகையால், முதல்வாக்கியம் பயனின்றிநிற்கின்றது. அதனின் வேறுபத்தியாகப் பிரிந்துநிற்கும் இரண்டாம்வாக்கியமும், பொதுவாக வினையும் வினைக்குறிப்புப்பற்றி இரண்டாம்வேற்றுமை வரும் என்னுங்கருத்தையே விளக்குமாகலின்; அது முன்னரே கூறிமுடிந்தமையாற்புனருத்தமாம்.

ஆகையால் இங்ஙனம் இடர்ப்படவேண்டாது, பழைய பிரதியில் இவ்விருவாக்கியமும் ஒருவாக்கியமாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. “பிறவும் என்றது இவையல்ல பிறவும் வினையும் வினைக்குறிப்பும்பற்றி வருவன வெல்லாம் இரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருள்” என்பது அப் பழஞ் சுவடியிற்கண்ட பாடமாகும்.

இரண்டாம்வேற்றுமை, வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய அவ்விரு முதலிற் றோன்றதல் சூத்திரத்தில் எடுத்தோதப்பட்டகிளவிகட்கன்றி அன்ன பிறவற்றிற்கும் உரிய சிறப்பியல்பென்பது இவ் விசேடவுரையாற் போதரும். ஆகலின் அச்சுப்பிரதியின் பாடத்தினும் பழம்பிரதியின் பாடமே சிறந்தது.

பரிசோதனம் 15. (வேற்றுமைமயங்கியல் 32.) “அவைதாம், தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலும், ஒப்பில் வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டலும், அப்பண் பினவே நுவலுங்காலை” என்பது சூத்திரம். இஃது ஆகுபெயர்க்காவதோர் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துகின்றது. ஆகுபெயர்கள் தத்தம் முதற்பொருட்கு இயைந்தவற்றுமேலனவும், இயையாதவற்றுமேலனவும் என இருவகைப்படும் என்பது கருத்து.

தேங்காய், கடுக்காய்; இவற்றை உணர்த்துங்கால் தெங்கு கடு என்பன தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடுசிவணி என ளும், நீலநிற முள்ள ஆடையை உணர்த்துங்கால் நீலமென்பது ஒப்பில்வழியாற் பிறிதுபொருள்சுட்டிற்றென்றும் உரையாசிரியர் குறித்தனர்.

இவ்வுரைப்பகுதி, அச்சுப்புத்தகத்திலில்லாத சில பாடவேறுபாட்டுடன் பழையபிரதியிற் காணப்படுகின்றது. “அவ்வாகுபெயர்கள் முதற்கண் ஆங்காலம், அம் முதற்கேயன்றி அம் முதலொடுதொடர்ந்த பொருண்மேல்நின்றலும், முதற்கு எவ்விதையுமில்லாதனமேல்நின்ற லும் என இரண்டிலக்கணம் உடைய என்றவாறு” என்பது அச்சுப் பதிப்பின் பாடம். பழைய பிரதியில் இவ்வாக்கியம், “அவ் வாகு பெயர்கள் முதற்கண் ஆங்கால் அம் முதற்குவேறன்றி அம் முதலொடு தொடர்ந்தபொருண்மேல்நின்றலும், முதற்கு எவ்விதையுமில்லாதன மேல் நின்றலும் என இரண்டிலக்கணம் உடைய என்றவாறு” என்று மிகத் திருத்தமும் தெளிவுமுடையதாய் விளங்குகிறது.

இன்னும், இதனை அடுத்தபத்தியாக அச்சுப்புத்தகத்தில், “தத்தம் பொருண்மையிற் றம்மொடு சிவணல் தெங்கு, கடு என்னுந்தொடக்கத்தன: தெங்கு என்ற விடத்துத் தேங்கின்காய் எனல் கொள்க; கடுவும் அன்னதே:” என்றுள்ள வாக்கியம் பழையபிரதியில், “தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடுசிவணின தெங்கு, கடு என்னும் தொடக்கத்தன: தெங்கு என்றவிடத்து, தேங்கின்வேறன்று தேங்கின்காய்; கடுவும் அன்னதே” என்று மிகத் திருத்தமும் தெளிவுமுடையதாய் விளங்குகிறது.

இவ்விரண்டிடத்தும் அச்சுப்பிரதியினும் பழம்பிரதியின்பாடமே பொருத்தமுடையதென்பது சூத்திரப்பொருளைச் சிறிது ஊன்றினோக்குவார்க்கு நன்குபுலப்படும். ஆகையால் அப்பொருத்தத்தை இங்கு விரித்துரைப்பது மிகையென்று விடப்பட்டது.

பரிசோதனம் 16. (விளிமரபு 1.) “விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு, தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப” என்பது சூத்திரம். இதன்கருத்து, விளியென்று சொல்லப்படுவன தம்மை ஏற்கும் பெயருடனே விளங்கத்தோன்றும் தன்மைய என்பதாம்.

இதனுள் ‘எனப்படுப’ என்று பன்மைகூறியது, ஈறுதிரிதல் ஈற்றயனீடல் பிறிதுவந்தடைதல் இயல்பாதல் என விளி நான்குவகையாமென்பது விளக்கிற்று. ‘கொள்ளும்பெயர்’ என விதந்தது, விளியினைக் கொள்ளாப்பெயரும் உள என்பது விளக்கிற்று. ‘தெளியத்தோன்றும்’ என்று சிறப்பித்தது, விளி ஒரு வேற்றுமையன்றென்பாரை மறுத்து அதுவும் வேற்றுமையேயாதல் விளக்கிற்று. இவை இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர்கொண்ட பொருள்.

இதன்உரை “விளியென்பன தம்மையேற்கும்பொருளொடு யாப்புறத்தோன்றும் தன்மைய என்றவாறு” என்று அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ‘பொருளொடு’ என்றிருப்பது ‘பெயரொடு’ என்று திருத்தப்படல்வேண்டும். இஃது ஒருபுறம்நிற்க.

இதனை அடுத்துள்ள விசேடவுரையின் தொடக்கத்தில், “தன்மைய என்றான், விளி பெயரொடுகொள்ளுமென்பதுஉம், கொள்ளுங்கால் ஏற்குமென்பதுஉம், பெயரொடுகொள்ளுமென்பதுஉம் சொல்லப்பட்டதாம்” என்ற வாக்கியம் அச்சுப்பிரதியிலும் பழையபிரதியிலும்

ஒருபடியாகவுள்ளது. இங்கு விளி பெயரொடு கொள்ளுமென இருமுறை மடித்துவருவது கூறியதுகூறற்குற்றமாம்.

இதனை உணர்ந்து, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக்குறிப்பில் (பக் 121.) இவ்வாக்கியத்தை எடுத்துக்காட்டி, “இங்கு இறுதியிலுள்ள ‘பெயரொடுகொள்ளுமென்பதூஉம்’ என்றது பொருந்தவில்லை:” என்று உரைக்கப்பட்டது. அங்கு அவ்வளவேயுரைத்து வேறுவகையில் அதற்குப் பொருந்துமாறு காட்டாமலும் விடப்பெற்றமையால், இறுதிப்பகுதி ஒன்றுநீங்க அவ்வாக்கியத்தின் எஞ்சியபகுதி இனிது பொருந்துமென்று கருத்துப்போலும்! ஆயினும் அங்ஙனமன்றி, ‘கொள்ளுங்கால் ஏற்குமென்பதூஉம்’ என்ற இடைப்பகுதியிலும் தொடர்ப்பொருள் இனிதின் இயையுமாறில்லை.

பழஞ்சுவடியும் பிழையுற்றிருக்கும்நிலையில், உய்த்துணர்வு கொண்டே ஒருவாறு உண்மைப்பாடம் நிறுவல்வேண்டும். அங்ஙனம் உய்த்துணருமிடத்து இவ்வாக்கியத்தின் இடைப்பகுதியே வழப்பட்டுள்ளதென்று தெரிகிறது. ஏனெனில் அதிலுள்ள ‘என்பதூஉம்’ என்னுஞ்சொல் ஒழியநிற்பின் அவ்வாக்கியப்பொருள் எளிதின் விளங்கிவிடும்.

அங்ஙனம் அஃது ஒழியநிற்குங்கால் அவ்வுரைவாக்கியம், “தன்மைய என்றான்; விளி பெயரொடுகொள்ளுமென்பதூஉம், கொள்ளுங்கால் ஏற்கும்பெயரோடுகொள்ளுமென்பதூஉம் சொல்லப்பட்டதாம்” எனத்திருத்தமும் தெளிவும் உடைத்தாகின்றது. ‘விளிபெனப்படுபுகொள்ளும் பெயரோடு, தெனியத்தோன்றும் இயற்கைய’ என்ற சூத்திரத்தின் உட்கருத்தை முதன்முதல் ஒருவகையாக விரித்துணர்த்தற்கு எழுந்தது இவ்வாக்கியமென்பது போதரும். ஆகையால் ‘என்பதூஉம்’ என்னுஞ்சொல் எழுத்தாளரால் இடையே பொருளுணர்ச்சியின்றிப் புகுத்தப்பட்டதுபோலும், மற்றைய வெளிப்படை, விரிக்கிற்பெருகும்.

பரிசோதனம் 17. (விளிமரபு 13.) “அவற்றுள், அன்னென்றுதியாவாகும்மே” என்பது சூத்திரம். இங்ஙனமுள்ள மூலபாடம் என்னுடைய பழையபிரதியிற்கண்டது. அச்சுப்பதிப்பில் இங்கு, ‘அவற்றுள்’ என்னுஞ்சொல் விடுபட்டிருக்கிறது.

“னாலா வென்னு மந்நான் கென்ப, புள்ளி யிறுதி விளிகொள் பெயரே” “ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா” என்பவற்றின்பின் இது

தலைச்சூத்திரமாகையால், இங்கு முதற்கண் 'அவற்றள்' என்பது இன்றியமையாமையே வேண்டப்படும். சேனாவரையர் முதலான ஏனையுரையாளர் கொண்ட பாடமும் இதுவே. ஆகையால் அச்சுப்பிரதியின்பிழை திருத்திக்கொள்ளற்குரியதாம்.

பரிசோதனம் 18. (விளிமாபு 34.) "புள்ளியு முயிரு மிறுதி யாகிய, வஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும், விளிநிலை பெறுஉங் காலந்தோன்றிற், நெளிநிலை யுடைய வேகாரம் வரலே" என்பது சூத்திரம். இதன் உரை, புள்ளியீறும் உயிரீறமாகிய அஃறிணைப்பெயரெல்லாம் விளிகொள்ளுங்காலந்தோன்றின் ஏகாரம்பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய என்பதாம். மரம், மரமே! நரி, நரியே! என்பனபோல்வன இதற்கு உதாரணம்.

இனி, இச்சூத்திரத்தில் ஏகாரம்பெறுதலைத் தெளிநிலையுடைய என்றதனால் பிறவாறும் விளியேற்பன உள என்பது பெறப்படும். இளம் பூணர் இப்பொருளை விரித்தெழுதிய உரைப்பகுதியில், "தெளிநிலையுடைய என்று விதந்தோதினமையான் ஏகாரமொழியச் சிறுபான்மை இயல்பாய் விளியேற்பனவும் உள" என்ற வாக்கியம் அச்சுப்பிரதி, பழம் பிரதி ஆகிய இரண்டினும் ஒருபடியாகக் காணப்படுகின்றது.

ஆயினும் இதன்கீழ்க் காட்டப்பெற்ற உதாரணங்களை நோக்கவே இவ்வாக்கியம் சிறிது சீர்திருத்தம்பெறல்வேண்டுமென்று தோன்றும். 'வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சம்' 'கருங்கால் வெண்குருகு' 'நெடுவெண்மதி' 'காட்டுச்சா ரோடுங் குறுமுயாஅல்' 'ஒண்ணி நாராய்' என அங்குக் குறித்த உதாரணங்கள் ஐந்தினுள் முன்னைய மூன்றும்* ஏகாரம்பெறுது இயல்பாய் விளியேற்றன என்றல் பொருந்தும். பின்னைய இரண்டும் ஏகாரம்பெறுது பிறவாறு விகாரமாயே விளியேற்றனவாம். என்னை? முயல், முயாஅல்! எனவும், நாரை, நாராய்! எனவும் விகாரமாயினவற்றை இயல்பென்றல் எவ்வாற்றினும் அமையாது.

* இம்மூன்றில் உயிரீற்று இயல்புவிளி ஒன்றற்கே, 'கருங்கால் வெண்குருகு' 'நெடுவெண்மதி' என இரண்டொருணங்காணப்படுவது ஆராய்தற்குரியது. 'கருங்கால் வெண்குருகு' கொண்டு கேண்மதி' என ஆதியில் ஒன்றாகவே இருந்ததொரு மேற்கோள் இவ்வாறு சிதைந்து திரிந்து இரண்டாக வேறுபட்டதோ என்று ஐயுறக்கிடக்கின்றது. சேனாவரையருரையில் இங்ஙனம் ஒரே எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

ஆகையால் இவற்றின் முன்னுள்ள அவ்வுரைவாக்கியம், “தெளி நிலையுடைய என்று விதந்தோதினமையான் ஏகாரமொழியச் சிறு பான்மை இயல்பாயும் பிறவாறு விகாரமாயும் விளியேற்பனவும் உள்” என்றிருத்தல்வேண்டுமென உய்த்துணரப்படும். ஏடெழுதினோர் பராக்கி னாலோ வேறுகாரணத்தினாலோ உண்மைப்பாடம் இடையே சிறிது சிதைந்திட்டதுபோலும்.

பரிசோதனம் 19. (பெயரியல் 2,) “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொண்மை தெரிதலும், சொல்லி னாகு மென்மனார் புலவர்” என்பது சூத்திரம். சொல் தன்னைத் தானே உணர்த்துந்தன்மையும் தன்னின் வேறாய பொருளையுணர்த்துந்தன்மையும் என இருதன்மையும் ஒருங் குடைத்து என்பது இதன் கருத்து.

இச்சூத்திரவுரை, “தன்னின் வேறுகிய பொருள் தெரியப்படுத லும் பொருள் அறியப்படாத சொல் தன்நையறியப்படுதலும் இரண் டும் சொல்லான் ஆம் என்று சொல்லுவர் புலவர்” என அச்சிடப்பட்டுள் ளது. இதனுள் ‘பொருள் அறியப்படாத சொல்’ என்று சில சொல்லை வரைந்துசுட்டுவதுபோற் றெரிவதால் இவ்வாக்கியம் பிழையுடையது. “எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித்தனவே” என்பதால், பொருளறியப் படாத சொல் ஒன்றுமின்றென்று விளங்கும்.

ஒருசொல் தன் பொருளறியப்படுங்காற் றன்னையும் பொருளையும் அறிவிக்கும். பொருளறியப்படாதவிடத்து அச்சொல் தன்னைமட்டில் அறிவித்துநிற்கும். இஃது எல்லாச்சொற்கும் பொதுவாக இயைந்த இலக்கணம். இங்ஙனமன்றி, பொருளறியப்படாத சொல் என்று தனி யாக வேறு உள்ளனவல்ல.

பொருளையறியப்படாத நிலைமையில் அச்சொல் தன்னைமட்டில் அறியப்படும் நிலைமையுடையதாம் என்பதே இளம்பூரணர்கருத்து. ஆகையால் அவ்வாக்கியத்தில், ‘பொருளறியப்படாத சொல்’ என்றிருப் பது ‘பொருளறியப்படாது அச் சொல்’ என்று திருத்தப்படுதல்வேண் டும். உரையிறுதிக்கண் இவ்வுதாரணத்தைச் சுட்டிய வாக்கியத்தானும் இவ்வண்மை எளிதின் விளங்கும். சேனாவரையருரையும் இவ்விடத்து இவ்வாறே யுள்ளது.

இனி, இச்சூத்திரத்திற் சொல் என்றது பொதுவாக நால்வகைச் சொல்லையும் குறிக்கும். நால்வகைச் சொல்லும் பொருளுணர்த்துமாறும் தன்னையுணர்த்துமாறும் உரையில் வேறுவேறு உதாரணங்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், சாத்தன் என்பது பெயர்ச்சொல் பொருளுணர்த்திற்று. வந்தான் என்பதில் வினைச்சொல் பொருளுணர்த்திற்று. பண்டு காடுமன் என்பதில் இடைச்சொல் பொருளுணர்த்திற்று; உறுகால் என்பதில் உரிச்சொல் பொருளுணர்த்திற்று; எனக் கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனமன்றி, 'சாத்தன் வந்தான்' என்பதனை ஒருதொடர்ப்பட்ட வாக்கியம்போலக்கொண்டு மயங்கலாகாது. அது சாத்தன். வந்தான்; எனத் தனித்தனி பிரித்து அச்சிடற்குரியது. இவ்வாறே மேலும், நீயென்கிளவி-பெயர்ச்சொல் தன்னையுணர்த்திற்று; செய்தெனெச்சம்-வினைச்சொல் தன்னையுணர்த்திற்று; தஞ்சக்கிளவி-இடைச்சொல் தன்னையுணர்த்திற்று; கடியென்கிளவி-உரிச்சொல் தன்னையுணர்த்திற்று; எனக் கொள்ளத்தகும.

பரிசோதனம் 20. (வினையியல் 19.) "ஒன்றன் படர்க்கை த்றடலூர்ந்த, குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்" என்பது சூத்திரம். இங்ஙனமுள்ள மூலபாடம் பழையபிரதியிற் கண்டது. அச்சுப்பிரதியில் இது 'த்றடலூர்ந்த' என்ற பிறழ்ச்சியுடன் காணப்படுகிறது.

'தொல்காப்பியச்சொல்லதிகாரக்குறிப்பு' என்னும் புத்தகத்தில் (பக். 143) இப்பிறழ்ச்சியைச் சுட்டி, "ஒன்றி கிளவி தறடலூர்ந்த, குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தையும், இச்சூத்திரவுரையில் உரையாசிரியர் கூறிய உதாரணங்களின் முறையையும் நோக்குங்கால், 'த்றடலூர்ந்த' என்ற பாடமே உரையாசிரியர் கொண்டனர் என்பது என் கருத்து;" என்று அதன் ஆசிரியரவர்களால் உய்த்துணர்ந்துரைக்கப்பட்டது. ஆயினும் பழைய பிரதியில் இவ்வுண்மைப்பாடமே வெள்ளிடைவரையாய் விளங்கிக்கிடத்தல் இங்குக் குறிக்கத்தக்கதே.

இனி, ஒன்றன்படர்க்கைவினை தறடக்குற்றுக்காவீற்ற என்பது இச்சூத்திரத்தின் பொருள். உண்டது, உண்ணுகின்றது, உண்பது; கூயிற்று; குறுந்தாட்டு: என்பன முறையே இவற்றிற்கு உதாரணம். சேனாவரையரும் கிளவியாக்கவுரையில், "கிடக்கைமுறையார் கூறாது, தறடவெனச் சிறப்புமுறையார் கூறினார்" என இம் முறைவைப்பிற்குப் பயன் ஒதியுள்ளார். இங்குக் கிடக்கைமுறை என்றது, ரெடுங்கணக்கினுள் தறடவெனக்கிடந்த முறை. சிறப்புமுறை என்றது; தகவுகாரம்

மூன்றுகாலமும் வினைக்குறிப்பும்பற்றி வருதலும், நகரவுகாரம் இறந்த காலமும் வினைக்குறிப்பும்பற்றி வருதலும், டகரவுகாரம் வினைக்குறிப்பே பற்றிவருதலும் ஆகிய வேற்றுமையானெய்தியது. 'தடற' என அச்சப்பிரதியிற்கண்ட பாடங் கொள்ளின், அவற்றிடை இவ்வேற்றுமைச் சிறப்பினை உட்கொண்டுரைத்த ஆசிரியர்நோக்கம் பழுதுபடும். ஆகையால், அப் பிரிழ்ச்சி குற்றமுடைத்தென்று தள்ளத்தக்கது.

பரிசோதனம் 21. (வினையியல் 20.) "பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த, வம்மு விரண்டு மஃறிணை யவ்வே" என்பது சூத்திரம். "பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் அறியவந்த ஈற்றுச்சொற்களும் அஃறிணைக்குரிய வினைச்சொல் என்றவாறு" என இதன் உரை அச்சப்படுத்தகத்திற் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு 'ஈற்றுச்சொற்களும்' என்புழிப் பிழை யுள்ளது. ஏனெனில் அதன்கண் உம்மை பொருளுணர்த்தவின்றி இடர்ப்படுத்துகின்றது.

பழையபிரதியில் இவ்வுரை, "பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் அறியவந்த ஆறு ஈற்றுச்சொற்களும் அஃறிணைக்குரிய வினைச்சொல் என்றவாறு" என மிகத் தெளிவாய் வரையப்பட்டுள்ளன்குகிறது. இங்கு உம்மை ஆறு என்னும் எண்ணினோடியைந்த முற்றும்மைப்பொருள் தருவதோடு, சூத்திரத்திலுள்ள "அம்முவிரண்டும்" என்ற பகுதிக்கு ஏற்ற உரையாகவும் அமைகின்றது. அன்றியும், சேனாவரையரும் இங்கு இவ்வாறே உரைத்தனர். ஆறு ஈறுவன—அ, ஆ, வ; து, ற, டி: என்பன. இவ்வாற்றான் இங்ஙனம் பின்னர்க்குறித்த பாடமே திருத்த முடைத்தென்பது வெளிப்படை. ஏடுபெயர்த்தெழுதுங்கால் 'ஆறு' என்னுஞ்சொல் இடையே விழுந்தொழிந்தமையால் இத்தவறு நேர்ந்திட்டது.

[தொடரும்.]

T. N. அப்பனையங்கார்,

தலைமைத்தமிழாசிரியர்,

இராமேசுவரதேவஸ்தானம் பாடசாலை,

மதுரை.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[சேந்தமிழ்த் தோகுதி உட, பகுதி ச, பக்கம் ௧௪௧, முகப்பு.]

அயோத்தியாகாண்டம் மந்தரைகுழ்ச்சிப்படலத்தின் முதற் பக்கத்தில் 'என்று கூறுவானான்' என முடியும் கரு-ம் வரிக்குப் பின் அடியில் வருவதைச் சேர்த்துக்கொள்க.

அரசர்க்குரிய உறுதிப்பொருள்களை
வசிட்டன் இராமனுக்குக் கூறுதல்.

(அந்தணர்பெருமை)

'கரிய மாலினும், கண்ணுத லானினும்,
உரிய தாமரை மேல்உறை வானினும்,
விரியும் பூதமொ ரைந்தினும், மெய்யினும்
பெரியர், அந்தணர்; பேணுதி உள்ளத்தால்'.

இ-ள். 'அந்தணர், மும்மூர்த்திகளைக்காட்டிலும் (எங்கும்) பாந்த பஞ்சபூதங்களைக்காட்டிலும் பரம்பொருளையேகாட்டிலும் பெருமையுடையவர்கள்: (ஆதலால்) அவர்களை (வெளிச்செயலாகமட்டுமன்றி) மணப்பூர்வமாக (வும்) வழிபடுவாயாக'.

மால் - விட்டுணு. கன்றுதல் - கண்ணீண உடைய) நெற்றி(யையுடைய சிவன்). உரிய தாமரை மேல் உறைவான் - (தனக்கு) உரிமையான தாமரை (மலராகிய ஆதனத்தின்)மீது வீற்றிருப்பவன் (ஆகிய பிரமன்). ஐம்பூதம் - பிருதிவி (மண்) அப்பு (நீர்) தேயு (தீ) வாயு (காற்று) ஆகியமென்னும் அஞ்சு தத்துவங்கள். தத்துவங்கள் சூக்குமமாய்த் தேகத்தின் அகத்தே உள்ளவை. மெய் - உள்ளது - (என்றும் உள்ளதாகிய) பரம்பொருள். சத்து சித்து ஆனந்தம் ஆகிய சச்சி தானந்தம் என்பதில் என்றும் உள்ளது என்னும் பொருளுடைய *சத்து, பிரமத்தை உணர்த்தல் காண்க. மெய்யன் என்பது கடவுள் என்னும் பொருளுடையது என்பதையும் கருதுக. இராமசாதகம் சேஷசாஸ்திரியார் இயற்றிப் பதிப்பித்திருக்கிற அயோத்தியாகாண்ட உரையில், மேலே கூறிய மெய் என்ற பதத்துக்குப் பரமாத்துமா

*சத்து - என்றும் உள்ளது (தமிழ்காதி), பிரமம் (தமிழ்ச் சொல்லகாதி).

என்று உரையெழுதியிருப்பதும் ஓர்க. பாமாத்துமா, கடவுள், பிரமம், பாம்பொருள் என்பவை ஒருபொருள் குறித்தவை. பேணுதல் - வழிபடுதல் (தமிழ்காரதி). உள்ளத்தால் - உள்ளத்தோடு - மனசார. ஆல் உருபு உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில் வந்தது.

அந்தணர்பெருமையை இங்கே விதந்துகூறியிருப்பதுபோல, எங்கும் கூறியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கூறமுடியுமென்று நினைக்கவும் முடியவில்லை: ஏனெனில், (எல்லாவற்றினும்) பெரிது என்ற பொருளுடைய பிரமம் என்னும் பாம்பொருளுக்குப், பெரிதாகவாதல் ஒப்பாகவேனுமாதல் ஒரு பொருளிருந்தாலன்றோ, அப்பொருளினும் பெரியர் அந்தணரென்று கூறமுடியு மென்பது.

வசிட்டமுனிவன், இராமனுக்கு இராசரீதி போதிப்பானாய் முதல் முதலாக அந்தணர்பெருமையைக் கூறுகின்றான். அதற்குரியாயம்,—பூவுலகத்தில் அறிவில் பொருள்களினும் பெருமையுடையவை, ஓர்அறிவு முதல் ஐயறிவு ஈறாக உடைய படிப்படியாக உயர்ந்த அறிவுடைப்பொருள்கள்; அவைகளினும் பெருமையுடையவர், ஆறறிவுடைய மக்கள்; அவர்களுள்ளே சிறந்த பெருமையுடையவர், ஆறும் அறிவாகிய பகுத்தறிவினும் மேலாம் அறிவாகிய தத்துவஞானமுடைய அந்தணரென்பதாம். அது பொருந்தும்: ஆயினும், அந்தப் படிப்படி உயர்முறை, பூதம் மூவர் பாம்பொருளுளை வரிசைப்படுத்தாமல் மூவர் பூதம் பாம்பொருளுளை வரிசைப்படுத்தியிருப்பதில் இல்லையெயினில், உள்ளதே. எவ்வாறுள்ளதெனில், பாம்பொருளுள்ளே, ஐம்பூதங்களடங்கிய தத்துவத்தைக் கடந்த பொருள்; மூவரும் பூதங்களும் தத்துவத்துக் குட்பட்ட பொருள்கள்; எல்லா உயிர்களின் உடல்களும் பூதங்களின் பகுதிகளாலாகிப் பூதியங்களெனப்பெறும். இவ்விதிக்கு விலக்காயில்லாமல், மும்மூர்த்திகளின் மிகவுந் தூய மூர்த்தங்களும் (தேகங்களும்), பூதங்களின் மிகத் தூயமையான பகுதிகளாலாகிய பூதசாரசரீரங்களே; ஆகவே, மும் மூர்த்திகள் பாம்பொருளின் சிறந்த அம்சபூதரோமானும், அவர்களுடைய தேகங்கள் பூதங்களின் பாகங்களே: அவர்கள் அவர்களுடைய தேகங்களினுள் அடங்கியவர்களென்பது கூறவேண்டியதில்லை. எப்பொருளும் அதன் பாகத்தினும் பெரிதென்பது தானே விளங்கும்: விளங்கவே,

மும்மூர்த்திகளடங்கிய அவர்கள் தேகங்கள் ஐம்பூதங்களின் பாகங்களாம் சிறுமைபற்றி அவர்களை முதலிலும், அப்பூதங்களை அவர்கள் பின்னும், அவைகளடங்கிய தத்துவத்தைக்கடந்த பரம்பொருளை அவைகளின் பின்னும் படிப்படி உயர்முறையாக (சோபானக்கிரமமாக) வைத்தானென்பது.

கம்பர், பரம்பொருளை 'மூன்று கவடாய் (மும்மூர்த்திகளாய்) முளைத்தெழுந்த மூலம்' என்றும், பரம்பொருளின் பின்னும் சபூதரான 'செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றேகொலோ - (பரம்பொருளின் பூர்ணம் சபூதனை) எங்கள்நா யகனையும் (இராமனையும்) நினைந்த தேழை' என்றும், சிவவிட்டுணுக்களை 'யாரினு முயர்ந்த மூலத் தொருவராம் இருவர்' என்றும், 'அன்அதிகன் உலகாந்த அரிஅதிகன் என்றரைக்கும் அறிவிலோர்' என்றும், பரம்பொருள், மூன்றுகூறய் விட்டுணுவும் பிரமனும் சிவனுமாகி, முறையே 'ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப்பொருப்பும் (உறைவிடமாக அமர்ந்த, அவைகளை) விட்டு, (மூன்று கூறும் ஒன்றுசேர்ந்த முழுத்தனி முதல்வகை இராமனாக) அயோத்தி வந்தான்' என்றும் கூறியிருக்கின்றார். அவர், பரம்பொருள், ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொருவரிடம் முனைந்துகின்று தொழிலாற்றல்பற்றி, அவ்வச்சமயத்தில் அவ்வவரை உயர்ந்தவரென்பதன்றி, எப்போதும் ஒருவரை மற்றவரினும் உயர்ந்தவரெனக் கருதும் சமயவாதக்கொள்கையுடையல்லரென்பது, நடுநிலைகின்று கம்பராமாயணமுழுதும் ஆராய்வார்க்குத் தெளிவாம். ஆகலால், இங்கே, 'கரிய மாலினும் கண்ணுதலானினும்—உரியதாமரை மேலுறை வானினும்' என வசிட்டன்கற்றுகக்கறியது, படிப்படி யுயர்முறைபற்றியதாயில்லாமல் 'உமைக்கு நாதற்கு மோக்குபுள் ணுர்திக்கும்—இமைப்பி னுட்டமொ ரெட்டுடையானுக்கும்' என்றதுபோல மும்மூர்த்திகளை உயர்வுதாழ்வு குறியாத கூறியதாயுள்ளதென்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மேற்கூறியவாற்றால், மும்மூர்த்திகளினும் பூதங்கள் பெரியவை, பூதங்களினும் பரம்பொருள் பெரிது என்றது பொருந்துமாயினும், மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவரால் படைக்கப்பட்ட அந்தணர், அவ்வொருவரையுள்ளிட்ட மூவர் பூதம் பரம்பொருளென்னும் முத்திரப்பொருள்களினும் பெரியரென்றது, பரமானு பிரமாண்டத்தினும் பெரிதென்றும்

போலச் சற்றும் பொருந்தாததாகத் தோன்றுகின்றதே, இது பொருந்து மாறும் உளதோ, உளதேல், அஃது யாதெனில்,—புற வுலகில் முன் அறியப்படாததனால் காரியாம்சத்தில் இல்லாததாகவிருந்த அமேரிக்கா வைக் கொலம்பஸ் என்பார் பெரிது முயன்று கண்டுபிடித்து மற்றவர் களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து இம்மைப்பயனடையச்செய்ததுபோல, அகவுலகில் முன் அறியப்படாதிருந்த திரிமூர்த்திகள் பஞ்சபூதங்க ளடங்கிய தத்துவங்கள் *தத்துவாதீதமான பரம்பொருள் ஆகிய மூவகைப்பொருள்களையும் அந்தணர், அரிது முயன்று கண்டுபிடித்து, மற்றவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து மறுமைப்பயனடையச்செய்த ஒப் புயர்வற்ற சீரிய கொடையாளராவர்: ஒருபொருளைக் கொடுத்தவனை அப் பொருளினும் பெருமையுடையவனென்னும் முறைப்படி, மேற்கூறிய முப்பொருள்களைக் கொடுத்த அந்தணரை அப்பொருள்களினும் பெருமை யுடையாரென்றுணைப்பது.

இந்தக் கவியில் வரும் மெய்போலத் திருக்குறளில் மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரப் பெயரில் வரும் மெய்யும் அந்த அதிகாரத்தில் 'எப் பொருள்' 'கற்றீண்டு' என்னும் குறள்களில் வரும் மெய்யும் 'ஓர்த்துள் ளம்' என்ற குறளில் வரும் உள்ளதும் பரம்பொருளை உணர்த்துதல் அறியத்தக்கது.

இந்தக் கவியிலும் இதற்குப்பின்னுள்ள 'அந்தணார்' 'ஆவதற் கும்' என்ற கவிகளிலும் கூறப்பெற்ற அந்தணர் என்னும் பெயரும் அந்தணரது பெருமையும் திருக்குறளில் நீத்தார்பெருமை யென்னும் அதிகாரத்தில்வரும் அந்தணர் என்ற பெயரோடும் அப்பெயருடையா ரது பெருமையோடும் ஒத்திருத்தல் கருதத்தக்கது.

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

சி த் த ச த் தி .

(மனத்தூய்மை)

V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரிகள், B.A., B.L. அவர்கள் எழுதுவது.

[சச-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

மனத்தூய்மை வரவேண்டுமென்றால், தன்னுடைய சுகத்தை எப்படித் தேடுகிறானோ, அவ்விதமே பிறருடைய நன்மையையும் தேடவேண்டும்; தான் வேறு, பிறன் வேறு என்று நினைக்கக்கூடாது; பிறருடைய நன்மையில் சயநலத்தை அமிழ்த்துத் தல்வேண்டும்; தனது ஆன்மாவை எங்கும் நிறைந்ததாகவும், ஸர்வமயமாகவும் கருதுதல்வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சித்தசுத்தியுண்டாகும். அப்படியல்லாமல் ஒருவன் இடுப்பில் கோவணம் தரித்துச் சம்சாரத்தைத் துறந்து, பிசுநாவிருத்தியைக் கைக்கொண்டு, வீடுதோறும் ஹரிநாமலங்கீர்த்தனஞ்செய்து கொண்டிதிரிந்தாலும், அவனுக்குச் சித்தசுத்தி ஏற்படாது. பசுநாதரத்தில், ராஜஸிம்ஹாஸநத்தின்மீது மணிகளாவிழைக்கப்பெற்ற ஆஸநத்திலமர்ந்து, சிறந்த ஆபரணங்களையணிந்து விளங்கினாலும், எந்த அரசன் எளியவர்களான தனது பிரஜைகளின் துக்கத்தைத் தன்னுடைய துக்கமாகப் பாவிக்கிறானோ, அவனுக்கே மனத்தூய்மையுண்டாகும். மஹர்ஷிபாபிருந்தும், எவர் விசுவாமித்திரருக்கு ஒரு பசுமாட்டைக்கொடுக்க மறுத்தாரோ, அவருக்குச் சித்தசுத்தி பூர்ணமாயில்லை. எந்த அரசன் புறவொன்றைக் காக்கவேண்டித் தனது சரீரத்திலிருந்து மாம்சத்தை வெட்டிவெட்டிக் கொடுத்தானோ, அவனுக்கே மனத்தூய்மை நிறைவானது. சித்தசுத்திக்கு இதைக்காட்டிலும் விசேஷமான வேறு லக்ஷணமொன்றுண்டு. எவர் எல்லாச்சுத்திகளையும் படைத்தவரோ, எவர் சுத்திமயமானவரோ, எவருடைய கிருபையே சுத்தியோ, எவருடைய தயையைத் தவிர்த்துச் சுத்தியென்பது வேறில்லையோ, அந்த ஸர்வேசுவானிடம் ஆழ்ந்த பக்தியே சித்தசுத்தியின் முக்கியமான லக்ஷணம். மனத்தூய்மையின் முதலாவது லக்ஷணமாக நாம் எதைக் குறித்தோமோ, அதன் முக்கியமான தாத்தர்யம், ஹிருதயத்தின் சார்தியென்பது. இரண்டாவது லக்ஷணம் ஸர்வமனிதர்களிடமும் பிரீதியேயாம். மூன்றாவது லக்ஷணம் ஈசுவரபக்தி. ஆகையால் மனத்தூய்மையின் லக்ஷணங்கள் ஈசுவரபக்தியும், மனுஷ்யப்பிரீதியும், ஹிருதயசார்தியுமேயாம். இதுவே ஹிருதயதர்மத்தின் மர்மம்.

பக்தி, பிரீதி, சாந்தி என்கிற லக்ஷணங்களுடன் கூடியதான் சித்தசுத்தியை, ஹிந்துசாஸ்திரமறிந்தவர்கள், எவ்விதமாக வருணித்திருக்கிறார்கள் என்பதை உதாரணரூபமாக, ஸ்ரீ பாகவதம் ௩-வது ஸ்கந்தத்திவிருந்து, கீழேயெழுதப்பெற்ற சுலோகங்களாகிய பகவானுடைய வசனங்களால் தெரிவிப்போம். [ஸ்ரீமத் பாகவதம், ௩-வது ஸ்கந்தம், ௨௯-வது அத்தியாயம், ௧0-முதல் ௨௨-வரை சுலோகங்கள்; ஈசுவராவதாரமான பகவான் கபிலர் தமது மாதாவான தேவஹூதியம்மாளுக்குத் தத்வோபதேசம்செய்த பிரகாசனம்.] சுலோகங்களின் அர்த்தமாவது:—

அம்மா! நிர்க்குணபக்தியோகம் எவ்விதமானதென்று சொல்லுகிறோம், கேட்பீர்களாக. அது, ஸர்வாந்தர்யாமியாக எந்தப் பகவான் இருக்கிறாரோ அந்தப் புருஷோத்தமரிடம், சமுத்திரத்தில் கங்கைமுதலான நதிகள் எவ்விதம் ஒன்றாய்க் கலந்துவிடுகின்றனவோ, அவ்விதமே இடைவிடாததாயும் பயனைக் கருதாததாயுமுள்ள பக்தியேயாம். அவருக்கும் நமக்கும் பேதம் காணாததான மனோநிலையே பக்தியென்பது. அதுவே நிர்க்குணபக்தியின் லக்ஷணம் (10). எவர்களிடம் இவ்விதமான பக்தியோகம் இருக்கிறதோ அவர்களுக்கு ஒருவிதமான விருப்பமும் இருக்காது. அதிகமாயுரைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. அவர்களுக்கு (ஸாலோக்யம்) நம்முடன்கூட ஒரேபுலகத்தில் வாசம், (ஸார்ஷ்டி) நமக்குச்சமமான ஐசுவரியம், (ஸாமீப்யம்) நம்முடைய சமீபத்திலேயிருத்தல், (ஸாரூப்யம்) நமக்குச்சமானமான ரூபத்தை யடைதல், (ஸாயுஜ்யம்) நம்முடன் ஒன்றாய்க்கலத்தல், இவ்விதமான முக்கிகளை பெல்லாம் அவர்களுக்கு நாம் அளிப்போமென்றாலும் நம்முடைய சேவையைத்தவிர மற்றொன்றையும் கிரகித்துக்கொள்ள அந்தப் பக்தர்கள் விரும்பமாட்டார்கள் (11). தாயே! இவ்விதமான பக்தியோகத்தையே அந்தரங்கபக்தியென்று சொல்லுவார்கள். இந்தப் பக்தியைத் தவிரப் பாம்புருஷார்த்தம் வேறொன்றுமில்லை. மனுஷ்யன் முக்குணங்களையும் விட்டுவிட்டுப் பிரம்மத்தையடைவதே முக்கியமென்பது பிரசித்தமாயிருப்பது சரி; அது இந்தப் பக்தியின்சார்பாக வந்தது. பக்தியோகத்தாலேயே பிரம்மப்பிராப்தி கைகூடும் (12). அன்னையே! இந்தப் பக்தியின் ஸாதனத்தைச் சொல்லுகிறேன்; செவிசாற்றுவீர்களாக. பயனில் ஆசைவைக்காமல் ஒருவன் தனது நித்திய நைமித்திக கருமங்களை அதுஷ்டித்தும், சிரத்தை முதலிவற்றுடன் கூடினவனாய்,

நிஷ்காமனாய், ஹிம்ஸைசெய்யாதவனாய் இருந்து, பாஞ்சராத்திரம் முதலான சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் பூஜைசெய்வதால் (13) நம்முடைய பிரதிமைகளைத் தர்சனம்செய்தல், ஸ்பர்சித்தல், பூஜித்தல், துதித்தல், வந்தனைசெய்தல், எல்லாப்பிராணிகளிடமும் நம்முடையபாவனையே செய்தல், தைரியம், வைராக்கியம், பெரியோர்களைச் சன்மானித்தல், தீனர்களிடம் தயை, தன்னையொத்தவர்களிடம் மித்திரபாவனை, யமம் (அதாவது வெளியிந்திரியங்களை யடக்குதல்), நியமம் (அதாவது அந்தரிந்திரியத்தை அடக்குதல்), ஆத்ம தத்துவவிஷயத்தைச் சிவணஞ்செய்தல், நமது திருநாமத்தை எப்பொழுதும் கீர்த்தனஞ்செய்தல், நல்லொழுக்கம், சாதுக்களுடன் சேர்க்கை, அகங்காரயின்மை (14), இவ்விதமான ஸர்வகுணங்களுடனும் கூடினவனாய்ப் பகவானுடைய தருமத்தை அநுஷ்டிப்பவனுடைய மனமே தூய்மையுள்ளதாயிருக்கும். அவன் யாதொரு பிரயத்னமுமில்லாமலே, நமது குணங்களைச் சிவணஞ்செய்தமாத்திரத்திலேயே நம்மையடைவான்(15). நற்கந்தமானது தனதிடத்தைவிட்டுக் காற்றுடன்சேர்ந்து எவ்விதம் நாசியில் றுழையுமோ, அதுபோலவே பக்தியோகம் செய்கிற அதிகாரியின் சித்தமும் பிரயத்னமில்லாமலே இலகுவாகப் பரமாத்மாவையடையும் (16). ஸர்வப்பிராணிகளையும், தன்னைப்போல் பார்ப்பதாலேயே இவ்விதமான சித்தசுத்தியேற்படும். நாம் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் ஸர்வபூதங்களிடமும் விளங்குகிறோம். ஆனால் சிலர் நம்மை அவமதித்துப் போலிப்பூசையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் (17). மேலும் நாம் எல்லாப்பிராணிகளிடமு யிருக்கிறோம். எல்லாருக்கும் நாமே ஆன்மாவாயிருக்கிறோம்; ஈசுவரனாயிருக்கிறோம். எவனாகிலும் மூடத்தனத்தால் நம்மை உபேகைசூசெய்து பிரதிமைகளைப் பூஜைசெய்வானாகில் அதனால்மட்டும் அவனுக்கு யாதொருபயனும் ஏற்படாது; சாம்பலில் அவி சொரிந்ததுபோலாகும். எல்லோரிடமும் நாமே விளங்குகிறோமென்று நம்பிக்கைகொள்ளாமல், பிறர்களை அவன் அவமதிப்பதால் நம்மையே அவமதிக்கிறவனாகிறான். தன்னிடம் அபிமானம்வைத்தவனாயும், பிறர்களை வேறாகப்பார்ப்பவனாயும், அவர்களிடம் விரோதங்கொண்டவனாயும் இருக்கிறவனுடைய மனம் ஒருக்காலும் சாந்தியை அடையமாட்டாது (18). குற்றமற்றவளே! எவன் பிராணிஸமூகத்தை நிந்தனைசெய்பவனோ, அவன் அநேகதிரவிபங்களாலும், திரவியங்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட கிரியைகளாலும், நம்முடையபிரதிமைகளில் நம்மையேபூஜைசெய்தாலும், அவனிடம் நாம் சந்தோஷமடையவே

மாட்டோம்(19). அம்மா! இவ்விதமாக விவேசனஞ்செய்யாமல் அர்ச்சனைசெய்தல் பயனற்றதேயாம். புருஷன் எதுவரையில் ஸர்வப் பிராணிகளிடமும் நிறைந்துள்ள நம்மைத் தனது ஹிருதயமத்தியில் அறியமுடியவில்லையோ, அவன் ஸ்வகர்மங்களிலேயே பிரீதியுள்ளவனாயிருப்பான்; பிரதிமைகளில் அர்ச்சனைசெய்வதுபோல் பாவனைசெய்வான் (20). ஆனால் எந்த மூடன் தனக்கும் பிறர்க்கும் அல்பமாயாவது பேதத்தைக் காட்டுகிறானோ (அதாவது பிறருடைய துக்கத்தையும் தனது துக்கம்போல் உணரவில்லையோ), அவனுக்கு நாம் மிருத்புஸ்வரூபமாயிருந்து கோரமான பயத்தைச் செய்வோம் (21). ஆகையால் புருஷர்களின் கடமைபாவது:—நம்மை எல்லாப்பூதங்களின் அந்தர்யாமியாகவும் ஸகலப்பிராணிகளிடமும் இருப்பவராகவும் அறிந்து எவன் தானம், மானம் முதலிய ஸர்வகுணங்களுடனுக்கடினவனாய், மைத்திரம், ஸம திருஷ்டி இவைகளுடன் எல்லாப்பிராணிகளையும் அருச்சனைசெய்கிறானோ, அவனுக்கே எல்லாப்பலன்களும் கைகூடும் (22).

சித்தசத்தியின்விஷயத்தில் இவ்விதமாக விஷயங்களை ஹிந்து கிரந்தங்களிலிருந்து எடுத்து எழுதிக்கொண்டேபோனால் இவ்வுபநியாஸம் வளர்ந்துவிடும். அதிகமாயுரைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. மனத்தூய்மையில்லாமல் ஈசுவரப்பிரதிமைகளைப் பூசித்தலால் ஒருபயனும் வித்திக்காது; ஒருநாடும் ஏற்படாது. அவ்விதமான பிரதிமை பூஜையே பரிகசித்ததுபோலாகும்.

மனத்தூய்மையே மனிதர்களுடைய ஸகலவிருத்திகளுக்கும் நிறைவும் முடிவுமாம். பக்தியும், பிரீதியும் கார்யங்களை நிறைவேற்றக்கூடிய விருத்திகளே. ஆனாலும் ஞானத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விருத்திகளை அநுசீலனஞ்செய்யாமல், தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ள இயலாது. சித்தத்தைத் தூய்மைப்படுத்தக்கூடிய விருத்திகளை அநுசீலனஞ்செய்தாலொழியத் தர்மத்தின்பெருமையையும், அழகையும் நன்றாய் அறியமுடியாது. சாரீரகமான விருத்திகளையெல்லாம் அநுசீலனம்செய்யாமல், தர்மகார்யங்களை நிறைவேற்ற யோக்கியபதையேற்படாது. ஆகையால் மனத்தூய்மையே, எல்லாவிருத்திகளையும், நன்றாய் அநுசீலனம்செய்தற்கும் ஒழுங்காக வைத்துக்கொள்வதற்கும் பயனாகும்.

தண்ணீரும் எண்ணெயும்.

[நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதியது.]

எமது தேனிலும் இனிய தீந்தமிழின் அடிகளும் வடமொழி, கிரேக்கம், லத்தீனியம், சர்மனியம், ஆங்கிலம் ஆகிய ஆரியமொழிகளின் அடிகளும் ஒன்றே என்பது எனது கொள்கை. இதை மறுத்துரைப்பாரும் உளர். அண்ணோர் சொல்லும் தடை பின்வருவது:—

“திராவிடமும் ஆரியமும் தாதுக்கள்மட்டில் ஒன்றே என்கின்றீர்; அங்ஙனமாயின் இருவகைமொழியாளரும் வழங்குகின்ற மிகப்பழமையான பெயரீடுகளுள் ஒற்றுமை காணப்படல்வேண்டும்! மாணுடருக்கு இன்றியமையாதனவாயுள்ள பொருட்களுக்கு இடப்பட்ட பெயர்களே மிகப் பழமையான சொற்களாகும். உதாரணம்: தண்ணீரும் எண்ணெயும் எவ்வெக்காலத்தும் மக்களுக்கு அவசியமானவை. இவற்றின் பெயரீடு ஆதிதொட்டே மக்களுள் வழங்கியிருத்தல்வேண்டும். ஆயின் திராவிடத்தில் தண்ணீர் என்பதை ஆரியபாஷைகளில் உடகம், உவாட்டர் (water) ஆகிய பெயர்களாலன்றோ சொல்லுகின்றனர்? எண்ணெயை ஸ்நேகம், ஆயில் (oil) எனவன்றோ பெயரிடுகின்றனர்? இங்ஙனமாகும்போது நமது அடியொற்றுமை முயற்கொம்பாகின்றதே?” என்பார்.

குதேணிந்த நீர்.

இதற்கு விடை மேல்வருவது: திராவிடமொழிகளும் ஆரியமொழிகளும் ஒன்றாயிருந்தகாலம், வரையறுக்கக்கூடாத ஒரு புராதனகாலமாம். அப் பண்டைநாட்களில் வழங்கிய சொற்களுள்ளே சில ஒருபகுதியாரிடத்தும், சில ஒருபகுதியாரிடத்துமாக வழக்கிறந்துபோயிருத்தல் கூடாதா? திராவிடத்திலே தண்ணீரும் எண்ணெயும் பிற்காலத்துச் சொற்கள் என்பது யாவாக்கும் புலமாகும். பிற்காலத்துத் திராவிடச் சொற்களை நாம் பண்டைக்காலத்திற் பிரிந்துபோன ஆரியமொழிகளில் தேடுதல் ஒக்குமா? அவற்றிற்கும் திராவிடமொழிகளுக்கும் பொதுவாயிருந்த அடிச்சொற்கள் எமது மொழிகளிற் சிதைந்து வேறுபட்டிருப்பதுபோல, அம்மொழிகளிலும் திரிபுபட்டன்றோ கிடக்கும்.

இனி, தண்ணீர் என்றது ஒருசொன்னீர்மையான தொடர்ச்சொல். தணி (ந்த) நீர் தண்ணீர் ஆயிற்று. தணிதல் எனும் உருவம் தாழ்தலினின்றாவந்து, குறைதல் எனும் பொருளை உணர்த்தும். “விளக்குத் தணிந்தது” எனும்போது சுடர்குறைந்ததை அன்றேல் அற்றுப் போனதை உணர்த்துகின்றோம். குடுகுறைந்த நீர் (குளிர்ந்த நீர்) தணி நீர். தணிதலே தண்மை, தட்பம் ஆகிய பண்புச்சொற்களாயும் வரும். அப்பால் தணி, தண்மை ஆகிய வழிச்சொற்கள் ஆரியமொழிகளில் நமக்கு எதிர்ப்படாவிடனும் இவற்றின் அடியாகிய தாழ்தலை வடமொழி டா, லத்தின் தா (dare) ஆகியவற்றிற்காணுதல்கூடும். இழிந்தோர்க்கு ஈயும்பொருட்டுக் கையைத் தாழ்த்தலே தாதல் (தருதல்) ஆம். வடமொழி டாவும் அது. இச்சொல் கிரேக்கமாதிய பிற ஆரியமொழிகளிலும் உண்டு. இனி நீர் எனுஞ்சொல்லும் நீரம் நாரம் என வடமொழியில் நிற்கும். நீர்ச்சொல்லிற்கு முற்பட்டதாகிய ஈரம் எனும் தமிழருவத்தின் பகுதியை ஆர் - ஈர எனும் வடசொல்லிற் காணலாம்.

ஆயின், தண்ணீர் எனும் பிற்காலத்தமிழ்த்தொடர்ச்சொல் அப்படியே பிறபாஷைகளிற் காணப்பட்டுவிடல்வேண்டும் என்று ஒரு நியதம் இல்லை. ஆதிகாலத்திலே திராவிடத்தில் நீருக்குவழங்கிய வேறொரு சொல் உண்டாமாயின், அதுதான் பிறமொழிகளிலும் காணப்படுதல் ஏற்புடைத்தாகும். இவ்வாறான ஆதிச்சொல் ஒன்று உண்டா? அதுதான் ஒதம் எனுஞ்சொல். பழந்தமிழில் ஒதம் வெள்ளத்தை உணர்த்தும். (வெள்ளம் இன்றைக்கும் மலையாளத்தில் தண்ணீரின்பெயராயிருத்தலை நோக்குக). அப்பால் ஒதம் கடற்றிரையை, கடலை, ஈரத்தையும் குறிக்கும். “வழிசிறைய வூர்கின்ற ஒதமே” (சிலப். 7, 35) “கடலோதம் காலலைப்ப” (நாலாயிரதிவ்யப்பிரபந். இயற். 1, 16) “ஒதமலி நஞ்சுண்ட வுடையானே” (திருவாச. 38, 3) ஆகியன காண்க. இவ் ஒதச்சொல் ஒடுதலினின்று எழுந்தது. ஒடம் என்பது ஒடுவதில் நின்று பிறந்த வேறொரு கிளைச்சொல். ஒடும் கலம் ஒடம். ஒடை என்பதும் ஒன்று. நீர் ஒடும் கால்வாய் ஒடை. ஒடுகின்ற நீர்தானே ஒதமாம். ஆதலால் ஒதச்சொல் தமிழ்ச்சொல்லே என்பது தேற்றம்.

ஆரியமொழிகளில் ஒதம் எனஞ்சொல்.

இது தான் ஆரியபாஷைகளிலே இன்றைக்கும் நீருக்குப்பெயராயிருத்தலை இனி நோக்குவோம். வடமொழி உடி, உடிந், உடிச; கிரேக்க ஹுடொர் (hudor); லத்தீன் உண்ட (unda); கொதிக் உவத்தொ (wato); பழஞ்சாமனிய உவஸ்ஸர் (wazzar); பழம் ஆங்கில உவோற்றர் (woeter); சிங்கள உவத்தற (watura) இவையெல்லாம் யாதிலிருந்து திரிந்து பிறந்தன? ஒதம் எனும் ஆதிச்சொல்விலிருந்து தான் என்பதற்கு ஐயப்பாடு ஒருசிறிதும் இல்லை. இத்திரிபுகளில் ஓகாரம் உகாமாகவும் உவ எனவும் மாறுதல் ஒன்று; தகாரம் ஸகரமாதல் வேறொன்று. இவையிரண்டுதிரிபாலும் ஒதம் உவஸ்ஸ என்றாயிற்று. தகரத்தோடு றகரத்தைச்சேர்த்து உச்சரித்தல் வேறொருதிரிபு. இதனால் உவத என்பது உவத்தற உவத்தர் என ஆயிற்று. வடமொழியின் ஒடிமந் எனும் உருவத்திற்கு ஒடுவது எனவும்; ஒடிதீ என்பதற்குச் சூரப்பது, வெளிப்பட்டு ஒடுவது எனவும்; ஒடிநம் என்பதற்கு நீர்த்தன்மையுள்ள உணவு, மழைமுகில் எனவும் பொருளிருப்பதையும் நோக்குக. இவையெல்லாம் எமது ஒதத்தின் திரிபுகளே ஆகும். ஒடு எனும் அடிபை வடமொழியாளர் உடி என வைப்பர். நீரின் பழையபெயர் இவ்வாறே பல ஆரியமொழிகளில் இருத்தலைக் கண்டுகொள்க.

இனி, எண்ணெய் எனும் தொடர்நிலையை நோக்குவோம். நெய்யுள்ளபொருள் ஒன்றையே எள் குறிக்கின்றமையால் இங்கு எள் + நெய் என இருசொல்லடுக்கியது மிகையாகும். எள் எனஞ்சொல் எவ்வாறு நெய்ப்பொருளைக் குறிக்கும் என்பது பின்னால் விளக்கப்படும். அது சிங்களத்தில் தெல் எனவும், வடமொழியில் தில எனவும் நிற்கும். இங்கு, தகரம் வலியுறுத்தும் சொல்முதல் மெய். நெய்தான் நேயம் என நின்று ஸ்நேஹம் என வடசொல்லாகும். இதில் ஸகரம் ஆரியபாஷைகளில் பெரும்பான்மை வருகின்ற ஒரு முதனிலை. ஆரியர் ஸகரத்தைக் கூட்டி உச்சரிப்பதிலே விருப்புடையர். தகரத்தையும் பலவிடங்களில் ஸகரமாக்கிவிடுவர். இதனை முன்னரும் காட்டினோம். இனி நெய்தல் தவினின்று நெய் வரலாயிற்று. நெய்தல் நீருதலாம். நீருதல் எனும்

இவ் வழிச்சொல்லும் இழு எனும் அடியினின்று சொன்முதல் நகரம் பெற்றுப் பிறந்தது. ஆகவே இழு—ரீள்—நெகிழ்—நெய் என வந்த மையை உய்த்துணர்க. நெய் தெலுங்கில் நெய்யி என நிறற்றலையும் ஒப்புநோக்குக. நெகிழ்தலானது இழுபடுதல் (நீளுதல்), ஒட்டிக் கொள்ளுதல், இளகுதல் எனப் பொருள்கொள்ளும். “உண்ணெகிழ்தல்” என்ற பிரயோகத்தில் இளகுதற்பொருள் தோன்றும். இவ்வாறே என்றும் நெய்யும் பிற்பட்டசொற்களாயினும் தமிழிற்போல, வட மொழியிலேயும் தில எனவும் ஸ்நேஹ எனவும் காணப்படுதல் நோக்கற்பாலது.

இழுது எனும் பழந்தமிழ்ச்சொல்.

ஆயின், எண்ணெய்க்குப் பழந்தமிழ் இழுது எனஞ்சொல்லாகும். இழுதும் இழுபடுவதாலேயே உண்டான பெயரீடு. “இழுதமை எரிசுடர்விளக்கு” எனும் சீவகசிந்தாமணியில் (1576) இழுது எண்ணெய்ப்பொருளில் வருதல் காண்க. இழுது, இழு + அது எனப்பிரியும். இழுபடும் அது, ஒட்டிக்கொள்ளும் அது, நெகிழ்ச்சியுள்ள அது என வரும். இழுதைப்போலவே இழுகுதல் எனும் வினையும் நெகிழ்ச்சியுடைமையை, நெய்ப்பூசுதலை விளக்கும்; “வெண்குதை யிழுகிய மாடத்து” என்ற மணிமேகலையிற்போல (6, 43). அப்பால் எழுதுதலும் மைபூசுதலேயாம் எனக் காண்க. இச்சொல்லும் இழு எனும் அடியினின்று பிறந்ததாகலாம்.

இழு எனும் அடியினின்றுதான் இலுப்பை எனும் மரப்பெயர் தோன்றும். இலுப்பை இழுப்ப என்றதன் திரிபு. மலையாளத்தில் இது இலீப்ப என நிற்கும். இழுப்பு (=இழுது) + அ = இலுப்ப. இங்கு அ எனும் விசுதி அது எனஞ்சொல்லின் கடைக்குறையாம். இலுப்பையைப்போல என்றும் இழுது பிழிந்தெடுக்கப்படுகின்ற விதையுள்ள செடியாம் என றுணித்துக்காண்க. இனி எமது இழுது, இலுப்பை, எள் எனஞ்சொற்களின் அடியாகவே கிரேக்க எலயிய (elaiia) (எலயிவ elaiifa) எனும் எண்ணெய்மரப்பெயரும், எலயியென்

எனும் எண்ணெய்ப்பெயரும் வந்தனவாதல்வேண்டும். எல்ப்போஸ் (elpos, olphos) என்ற கிரேக்க உருவமும், அதின் திரிபுகளாகிய ஒல்ப்பே, ஒல்ப்பா (olpe, olpa) என்பனவும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இச்சொற்களுக்கு ஐரோப்பியமொழிநூல்சிற்பன்னர்கள் உற்பத்திசொல்ல அறியார். இலுப்ப எல்ப்போஸ் என வந்ததில் எகரம் இகரத்தின் திரிபே என்பது வெளிப்படை. அப்பால் எகரம் ஓகரமாகி, எலயிவ எனும் சொல் லத்தீனில் ஒலிவ (oliva) என இலுப்பை யையும், ஒலெயும் (oleum, oleum) என இலுப்பைநெய்யையும் குறிக்கும். நெய்க்குப்பெயராகிய ஸர்ப்பிஸ் எனும் வடசொல்லும், எல்ப்போஸ் எனும் கிரேக்கத்தைப்போல இலுப்பையினின்று எழுந்தது போலும். சர்மனிய ஸல்வெ, ஸல்வெ (Salbe, Salve) எனும் சொற்களையும் ஒப்புநோக்குக. பழம் ஆங்கிலத்தில் இது ஸெயலப் (Sealfe) என நிற்கும். இன்றைக்கு அது சால்வ் (Salve) எனப்படும். எண்ணெயையே குறிக்கின்ற இவ்வுருவங்கள் கிரேக்க ஒல்ப்பேயினின்று வந்ததென்பர். அக் கிரேக்கந்தான் எமது இலுப்பையின் திரிபாம். தற்கால ஆங்கில ஆயில் (oil) சர்மனிய எல் (oel) ஒல்லாந்த ஒலீ (olie) பிராஞ்சிய ஹூயில் (huile) ஆதிய ஆரியச்சொற்களெல்லாம் கிரேக்கத்தின் ஊடாகத் தமிழடி ஒன்றினின்றே திரிந்து பிறந்தன எனக் காண்க.

நெய்ப்பூசுதற்பொருளுள்ள சொற்கள்.

இவைமட்டோ! கிரேக்க லிப்ப, லிப்போஸ் (lipa, lipos); வடமொழி லிப், லிபி, லேப; லத்தீன் லிப்புஸ், லீனொ (lipus, lino) ஆதிய வற்றின் அடியும் எமது இலுப்பையேயாம். இக் கிரேக்க வடசொற்களெல்லாம் நெய்ப்பூசுதலைக் குறிக்கும். ஆகவே வடமொழி லிபியும் எமது எழுத்தும் ஒரே அடியாய்ப்பிறந்த விரோதத்தைக் குறிக்கொள்க. இழுது—இலுப்ப—லிப்—லிபி என்றது வடசொல்வாலாறு. இழுது—எழுது—எழுத்து என்பது தமிழ்ச்சொல் வாலாறு.

அப்பால், இழுப்பு எனஞ்சொல் சர்மனியத்தில் லெவென் (leben) எனநின்று, இழுப்பிதலை—நீட்டித்தலை—வாழுதலைக் குறிக்கும். இதுதான்

பழம் ஆங்கிலத்தில் லிவென் (liuven, liuen) எனவும், தற்கால ஆங்கிலத்தில் லிவ் (live) எனவும் வாழுதல் என்னும் பொருளில் வரும். தமிழ் இழுப்பும் இருப்பும் ஒருபுடை அணைந்து நின்றலையும் நோக்குக. இழுப்பு சர்மனியத்தில் லீவென் (lieben) என நின்று அன்புகூருதலையும் சுட்டும். பழஞ்சர்மனியத்தில் லியுப்ப (liupa) எனவரும். அன்புக்குப் பழம் ஆங்கிலத்தில் லுவு (lufu) என்பதும் தற்கால ஆங்கிலத்தில் லவ் (love) என்பதும் பெயர். ஆகவே தமிழ் நேயமும் ஆங்கில லவ்வும் ஒரே அடியாய்ப்பிறந்த விபரீதத்தைக் கண்டுகொள்க. இழு—லீள்—நெகிழ்—நெய்—நேயம் இது தமிழ்வரலாறு. இழுப்பு—லியுப்ப—லுவு—லவ் இது ஆங்கிலவரலாறு. இதுமட்டன்று. வடமொழி லூல், லோல (அலா) என்பனவும் நமது இழுப்பேயாம் எனக் கண்டு மகிழ்க.

முடிவுரை.

இவ்வாறாய்ப் பிற்காலத்து எழுந்தனவாகிய எண்ணெய் தண்ணீர் எனும் இரு பெயரீடுகளும் ஆரியமொழிகளெல்லாவற்றிலும் காணப்படாவிடினும், இப்பொருட்களை உணர்த்தும் ஆதிப்பெயர்களாகிய ஓதமும், இழுதும் சகல ஆரியமொழிகளிலும் பார்த்து திரிந்து நிற்கின்றன. இதனால் ஆரியமொழிகளுக்கும் திராவிடமொழிகளுக்கும் இடையில் அடிபொற்றுமை உண்டெனச் சொல்லுதல் அதிசயோக்கியன்று உண்மையே எனத் தெளிக. இவ்வுண்மை எனது “தமிழ்ச்சொற்பிறப்பு—ஒப்பியல் அகராதி” வெளிப்படும்போது ஐயந்திரிபற எட்டப்படுவதாகும்.

மதிப்புரை.

கிராதார்ச்சுநீயம்:—இது யாழ்ப்பாணம் மத்தியகல்வாரி வியா
கரண மகோபாத்தியாயரான பிரமஸீ. வை. இராமசாமிசர்மா அவர்க
ளால் வடமொழியினின்றும் நல்ல தமிழ்நடையில் தெளிவாய்வுமுதப்
பட்டது. இதன்கண் ஒருவர் அறிவுநிரம்புதற்கு அறியவேண்டிய
பொருள்களடுக்கிய சம்பாஷணங்களும் நீதிநெறிகளும் செறிந்துள்ளன.
இக்காலத்துப்பண்டிதர் தாமாகக் கற்பித்தெழுதும் புத்தகங்களைக்
காட்டிலும் முற்காலத்து வடமொழியிற் சிறந்த பண்டிதர்களொழுதிப்
புகழ்பெற்று விளங்கும் இத்தகைய புத்தகங்களைத் தமிழில் மொழி
பெயர்த்தளிப்பது தமிழுலகிற்குப் பெரும்பேறளிப்பதாகக் கருதத்
தக்கது. இதன் ஆசிரியர் இன்னும் இவ்வாறான புத்தகங்களை ஆக்கி
யளிக்குமாறு தமிழ்மக்கள் ஊக்கமளிப்பாராக.

இது கிடைக்குமிடம்:—தனலக்குமிப்புத்தகசாலை, சுன் னு க ம்,
வண்ணார்பண்ணை.

தமிழ்மொழியாராய்ச்சி:—இது காணவாய் பண்டித. திரு, சேவ்
வந்திநாததேசிகரால் எழுதப்பெற்றது. இதில், இதுவரை பல பண்டி
தர்களும் தமிழ்மொழியைப்பற்றியெழுதிய ஆராய்ச்சிகளிலுள்ள பல
விஷயங்களையும், தமது ஆராய்ச்சியில் தோன்றிய விஷயங்களையும்
கொண்டு வரையப்பட்ட தமிழ்வரலாறுகள் அறியக்கிடக்கின்றன. முன்
னுள்ள ஆராய்ச்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு இவ்வாய்ச்சி எழுதப்
பட்டிருப்பதால் அவற்றிலில்லாத சில திருத்தங்களும் இதன்கட்
காணப்படும். காணவாய் வித்தியாபிவிருத்திசங்கத்தாரால் இப்புத்த
கம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ஒவ்வொருசங்கத்தாரும்
பண்டிதர்களொழுதும் புத்தகங்களை வெளியிட்டுத் துவ்வார்களாயின், அது
தமிழ்க்கல்விவளர்ச்சிக்கு மிகவும் உதவியாயிருக்கும்.

மங்கைக்கோர் மதியுரை:—இது ஸ்ரீமத். திரு. தா. பொ. மாசிலா மணிப்பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்டது. இது நூள் பெண்மக்கள் அறிந்தொழுகவேண்டியதற்குரிய ஒழுக்கவழக்கங்கள் பலவும் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இது அவர்களுக்கு நன்மதியும் நல்வாழ்க்கையு மளிக்கவல்லது.

கிடைக்குமிடம்:—தனலக்குமிபுத்தகசாலை, சுன்னாகம், வண்ணூர் பண்ணை.

சருவசனசேபம்:—இது, ராவ்ஸாஹிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் G. B. V. C. அவர்களால் 137-அகவலிகளால் பாடப்பட்டது. இதில் சாதீமதபேதங்களால் மாறுபாடில்லாமல் எல்லோரும் அறிந்தொழுகவேண்டிய ஒழுக்கமுறைகளும் பிரார்த்தனைகளும் அடங்கியுள்ளன. இச்சிறப்புத்தகத்தைப்படித்து அதன்படி யொழுகுவோர் பெரும்பயனடைதற்குரியராவர். இதன் விலை அரை ஒன்று.

கிடைக்குமிடம்:—தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, அல்லது சென்னை.

நற்றாய் தன்மகள் இளமைத்தன்மைக்கு உளமேலிந் திரங்கல்.

353. பாவா யறுகுழல் போற்காந் தேகும் படிபுலவோர்
பாவாய் கலைசைத் தியாகர்நன் னூட்டிற் பயின்றதெங்கென்
பாவா யமேலென்று முத்தன்ன மூட்டியுன் பாதமண்ணிற்
பாவாய் நடந்து வராபென்று கொஞ்சமென் பைங்கிளியே.(கச)

நற்றாய் தன்மகள் அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற் றிரங்கல்.

354. நீர்த்தண் சுனைத்த வளைதத்தி னஞ்சமென் னேரிழைபாள்
தீர்த்தண் கலைசைத் தியாகேசன் வெற்பினிற் செல்விடிபோல்
ஆர்த்தஞ் சனமத மாயா முறித்துண்ண லச்சாத்திற்
பார்த்ததீர் வுற்று வெளுஉமென்றெ னெஞ்சம் பதைக்கின்றதே.

ஆயமும் தாயும் அழுங்கக் கண்டோர் காத்தலின் இரங்கல்.

355. புரகர ரெங்கள் கலைசைத் தியாகர் பொருப்பிடையாம்
பரிதவிக்கத்தூந் தாளென்று பாங்கியர் பஞ்சினைவார்
விரகறி தன்மக ளின்சொற் பயிற்றிய மென்கிளிதான்
அரகர வென்னநற் றுயழல் சேர்மெழு காயிடுமே. (கச)

353. பாவாய் உறுகுழல் போல் - பஞ்சநூற்பாவின் கண்ணுற்ற குழல் போல; "பாவி னேடுவெண் குழுவெதைத் திரிதலைப் பாராய்" (பிராபு. வசவண்ணர். 12.) பா ஆய் - பாக்களை ஆய்தற்கு இடமாகிய. ஏகும்படி பயின்றது எங்கென இயைக்க. என் பாவாய் - என்னுடைய பாவையே; தலைவி வீளை யாட்டுப்பாவையைநோக்கிக் கூறியது. முத்தன்னம் - முத்தாகிய அன்னத்தை. பாதத்தை மண்ணிற் பதியச்செய்து நடந்துவா. என் பாவாயென்பது முதலியன தலைவியின் கூற்றை நற்றாய் கொண்டுகூறியவை. என் பைங்கிளி பயின்றது எங்கு.

354. சுனையில் தவளை தத்தின். செல் - மேகம். மத மா - யானை. யா முறித்து உண்ணல் - யாமாத்தை முறித்து உண்ணுதலை; "உரற்கா வியானை யொடித்தண் டெஞ்சிய, யா" (குறுந். 232.) அதிர்வுற்று - நடுக்கமுற்று.

355. புரகார் - புரங்களை அழித்தவர். பரிதவிக்க - துன்புற. பஞ்சினைநைவார். விரகு அறி - உபாயத்தை அறிந்த. அரகர - இரக்கக் குறிப்பு; 330-ஆம் செய்யுளின் குறிப்புரையைப் பார்க்க. கிளி அரகர என்ன; என்ன - என்று சொல்ல; "என்னனை போயினன் யாண்டைய னென்னைப் பருந்தடுமென், நென்னனை போக்கன்றிக் கிள்ளையென் னுள்ளத்தை யீர்கின்றதே" (திருச்சீழ். 231) என்பது இங்கே கருதற்பாலது.

சேவிலி ஆற்றூத்தாயைத் தேற்றல்.

356. மஞ்சிவர் மன்றமுஞ் செய்துன்ற முஞ்செறி வண்கலைசை
நஞ்சினை மார்துங் கலசத் தியாகர் நடஞ்செய்ப்பதத்
தஞ்சிலம் போசை படர்தரு மெல்லை யளவுஞ்சென்றுன்
வஞ்சியைத் தேடிக் கொணர்வேன் வருந்தல் வருந்தலன்னே. (1)

ஆற்றிடை முக்கோற்பகவரை வினாதுல்.

357. வான்மூன்று நூலர் கலைசைத் தியாகர் வரையிலெங்கள்
மான்மூன்று சத்தி யுடையா னொருவன்பின் வன்மரங்கள்
நான்மூன்று ராசியுந் தோயுங் கடத்தி னடந்தனளோ
கோன்மூன்று கொண்டு குறும்பொரு மூன்றுங் குமைத்தவரே.

மிக்கோர் ஏதுக்காட்டல்.

358. வேயுங் கரும்பும் புரைநெலிந் தோளி வினைப்பயறம்
காயுங் கசியும் பருவத் தருந்தநர் கைப்படுமால்
தீயு மறியுங்கைக் கொண்டார் கலைசைத் தியாகர்வெற்பில்
ஆயும் பொழுதுமின் னொருமந் நீர்மைய ரன்பினர்க்கே. (கக)

சேவிலி எயிற்றியோடு புலம்பல்.

359. துகளேத நீக்குங் கலைசைத் தியாகர் சுடர்க்கிரிமேல்
உகளேற போலு மடலோர் விடலைபின் னூறுமினி
யகளேயும் பூமின்புற் பற்கோத்த தாலி யணியுமெயின்
மகளேயிப் பாலைவர் தப்பரல் நடந்த வழியுரையே. (உ0)

356. பதத்து.....எல்லை: "உலகெலாம்.....மலர்சிலம்படி" பெரிய.1.

357. வால் - வெண்மையான. மூன்று சத்தி - உச்சாக சத்தி, பிரபு சத்தி, மந்திரசத்தி; பு. வெ. 225-ஆம் செய்யுளுரையைப் பார்க்க; சத்தி - ஆற்றல். நான்மூன்று ராசி - பன்னிரண்டு ராசிகள். குறும்பு ஒரு மூன்றும் - காமம், வெகுளி, மயக்கமாகிய மூன்று குற்றங்களையும்.

358. மறி - மானை. மின்னொரும் அந்நீர்மையர்: "எறித்தரு" (கலி. 9) என்னும் செய்யுளின் தாழிசைகளைப் பார்க்க.

பு-ந். 'அருந்தநர் கைக்கொள்வரார்'

359. ஏறு - காளை; ஆண் சிங்கமுமாம். ஊறும் இனிய கள் வயும் பூ மின்; திருமகன்போன்ற தலைவி: எழுவாய். புற்பற் கோத்த தாலி-புலிப்பல்லைக்கோத்த தாலி; "புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி.....கானவன் மக்ளே" அகநா. 7.

சேவிலி துரவோடு புலம்பல்.

360. கூசாம லேதிலன் பின்னேக லென்றென்று கூறலின்றிப்
பேசாத பாவையைப் பெற்றன மென்ற பெருங்குறையால்
வேசாறி யோவெங்கள் பாவையை நீவிலக் காமல்கிட்டாய்
தேசார் கலைசைத் தியாகேசர் வெற்பிற் செழுங்கூரவே. (உக)

சேவிலி சுவடுகண் டிரங்கல்.

361. பிஞ்சு நிலாவணி செஞ்சடை யாரென் பிழைமலங்கள்
அஞ்சங் கழித்த கலைசைத் தியாக ரசலத்தினுண்
கொஞ்சங் கிளியனை யாளடி யுங்குவை கூர்வடமேற்
றுஞ்சு மவனனை யானடி யேபிச் சுவடுகளே. (உஉ)

சேவிலி கலந்துடன்வருவோரைக் கண்டு கேட்டல்.

362. கம்மேச வண்ணனுஞ் செய்யாளும் போல்வந்து காட்சிதந்தீர்
இம்மே தகறும்முண் போயின ரோநல் லெழிற்கலைசைச்
செம்மேனி பூசும்வெண் ணீற்றான் சிதம்பர தேவன்வெற்பில்
ஆம்மே எனகையனை யானு மொருசிலை யாளியுமே. (உங)

360. ஏதிலன் - அயலான். ஏகல் - போகாதே. பேசாத பாவை யென்
றது குறவரத்தின்பூவை (ஐங். 344.) வேசாறியோ - சலித்தோ. கூறலின்றி
விட்டாயென இயைக்க. தேச - ஒளி.

361. பிஞ்சு நிலா - பிழை; "மாமணிப் பிஞ்சுமிரை தேர்குயிற் குஞ்சம்"
(மதுரைக்கலம்பகம், 80.) மலங்கள் அஞ்சு - ஆணவம் முதலியன. நான்
கொஞ்சம். அடிசன் உங்கே தோன்றுகின்ற உவைகள். வடம் - ஆவிலை; ஆகு
பெயர். தஞ்சம் அவன் - திருமலை.

362. கம்மேகம் - நீரையுடையமேகம். இம்மேதக - நம்மைப்போன்ற
மேன்மை தக; "மீண்டா ரெனவுவர் தேன்கண்டு நும்மையிம் மேதகவே,
பூண்டா ரிருவர்" (திருக்கீழ், 244.) அமேனகை - அந்த மேனகையை.

கலந்துடன்வருவோர் புலம்பல் தேற்றல்.

363. கண்டகம் கொண்டென் னெதிர்வந்த மேகமும் காதலென்மான்
கண்டதொர் மின்னுக் கணிக்கிலன் னெயொண் கரியமணி
கண்டன் சிதம்பர வீச னுதற்கட் கனறருகான்
கண்டகண் டண்ணுற வேகல சாபுரி காண்பர்களே. (உச)

சேவிலி புதல்வியைக் காணுது கவலைகூர்தல்.

364. தெரிதமி ழூர்ந்த கலைசைத் தியாகரைச் சேர்கிலர்போல்
எரிதரு கான்றிரிந் தெய்த்தவென் கால்கலந் தேருநரைத்
துரிதம தாக்கண்டு கண்டுகண் புற்கென்ற சூரியர்க்கும்
அரிதரி தாலினிக் காணநம் மாதை யருஞ்சுரத்தே. (உரு)

உரு. மீட்சி.

தலைவி சேணகன்றமை சேவிலி தாய்க்கு உணர்த்தல்.

365. தத்துவக் கூட்ட முழுவதுஞ் சோதித்துத் தாகமுடன்
சித்துரு வான கலைசைத் தியாகரைத் தேடுநர்போற்
பத்துடை யானையன் னெயெங்கு நாடியிப் பாவிவந்தேன்
ஒத்துடன் கொண்டென் றுறொரு வள்ளறன் னூர்மனைக்கே.

363. கண்டகம் - சத்தி. மேகமென்றது தலைவனை. மின்னென்றது தலைவியை. காண் கண்ட கண் தண்ணுற - காட்டைக்கண்ட கண்கள் குளிர்ச்சியை அடைய. “நண்ணிவீர் சென்மி னமரவ ராபவேல், எண்ணிய வெண்ண மெளிதரோ - எண்ணிய, வெஞ்சுட ரன்னுனை யான்கண்டேன் கண்டாளாம், தண்சுட ரன்னுளைத் தான்” தீனைமாலே, 89.

364. என் கால் எய்த்த - என் கால்கள் இளைத்தன. துரிதமதா - விரைவாக. புற்கென்ற - புல்லியவாயின; “வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணம்” (குறள், 1261); “சாலே பரிதப் பினவே கண்ணே, நோக்கி நோக்கி வாளிழந்தனவே” குறுந். 44.

365. தாகமுடன் - விருப்பமுடன். சித்து - அறிவு. பத்து - அன்பு; “பத்துடையீ ரீசன் பழவடியீர்” திருவாசகம்.

தலைவன் தம்முர்சார்ந்தமை சாற்றல்.

366. எழுங்காதல் கூரமுன் னாளுன்னை நான்கண்ட திம்மலைவண்
டுழுங்கான் மலர்நந்தி போடைத் துறையிதுன் னூசலிட்ட
செழுங்கா விவைதென் கலைசைத் தியாகரைச் சேர்கிலர்போல்
அழுங்கா தெழுந்தரு ளாரணங் கேடும் மணிநகர்க்கே. (உ)

தலைவி முன்செல்வோர்தம்மோடு தான்வரல்
பாங்கியர்க்கு உணர்த்தி விடுத்தல்.

367. ஊராரசொற் றீமைக்குந் தாயர் பொறுமைக்கு முங்கொதுங்கி
வாராநின் றுளொரு வள்ளல்பின் னென்றுநன் மாமறையீர்
ஏரார் கலைசைத் தியாகேசர் வேதண்டத் தெண்டிசையும்
பாராநின் றேங்குமென் பாங்கியர்க் கோதுந்தப் பாதுசென்றே.

முன்சென்றோர் பாங்கியர்க்கு உணர்த்தல்.

368. குருவாய்வந் தன்பர்க்கு முப்பொருள் காட்டிக் குறைவின்பம்
தருவார் கலைசைத் தியாகர்நன் னுட்டொரு தையலங்கோர்
திருவாளன் பின்வாக் கண்டன நீரின்று சேயிழையீர்
பெருவாழ்விற் கண்டு வகைதொகை யின்றிப் பெறுவீர்களே. (ஓ)

பாங்கியர் கேட்டு நற்றாய்க்கு உணர்த்தல்.

369. மல்லோங் கெயில்குழ் கலைசைத் தியாகர் வரையிடத்தஞ்
சில்லோதி நின்மக னேந்தல்பின் னேபிரி தீங்கெனன்னை
கொல்லோ வினையுமென் றேங்கிய நாமனு கூலமுற
நல்லோர் வருமென்று சொற்றிடக் கேட்டன நம்பதிக்கே. (ஈ)

366. கான்மலர் - வாசனையையுடைய மலர்; கான் - வாசனை.

367. வேதண்டத்து - மலையில்.

368. முப்பொருள் - பதிபசுபாசத்தின் இலக்கணங்களை. உவகையைப் பெறுவீர்கள். தொகை - அளவு.

369. மல் - வளம். அம் சில் ஒதி - அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய;
“வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொ, டஞ்சி லோதியை வரக்கரைர் தீமே”
(ஐங்குறு. 391.) பதிக்கு வருமென்று; பதிக்கு - பதியின்கண்.

நற்றாய் கேட்டுத் தலைமகனுளங்கோள் வேலனை வினாதல்.

370. நற்றயல் பாகர் கலைசைத் தியாகரை நாடியெல்லாம்
கற்றறி வேல கடுஞ்சரம் போய்வருங் காதலவன்
உற்றவென் பொன்னையென் னில்லங் கொணருங்கொ லுழிற்றன்னைப்
பெற்றநற் றுய்தன் மனையுக்கு மோசொல் பிழைபின்றியே. ( )

உசு. தன்மனை வரைதல்.

பணிமொழி நற்றாய் மணனயர் வேட்கையிற்
சேவிலியை வினாதல்.

371. தீவண மேனிச் சிதம்பர வீசர் திருக்கலைசைப்
பூவண மாதைநம் மாமனைக் கேவந்து பூஞ்சிலம்பர்
காவண் மிட்டுக் கலியாணஞ் செய்தற்கென் கண்ணையாய்
ஆவணஞ் சென்றினிக் கூறினென் னுங்கவ ரன்னையர்க்கே. (க)

சேவிலிக்கு இதுளை வரைந்தமை உணர்த்தல்.

372. எம்பின்ன நீர்க்குஞ் சிதம்பர வீச ரெழிற்கலைசை
நம்பினத் தார்க்குநற் றுய்க்குமன் னேயென்னை நாஞ்சொல்லுவோம்
அம்பின் னிடைமட வானைநன் னுளி லகலரவர்
தம்பின் மணம்புணர்ந் தாரென்று தூதர்கள் சாற்றினரே. (உ)

370. தயல் - தையல்: முதற்போலி; “தயல்வளர் மேனிய னம்பலத் தான்” (சீந். 117.) கொணரும் கொல் - கொணர்வானே. ஊழின் - முறை யாக.

371. பூவண்ணம் - பூப்போலும் வண்ணத்தையுடைய. காவணம் - பந்தலை. ஆவணம் - ஆகும்வண்ணம். ஆங்கவர்: ஒருசொன்னீர்மைய, அன்னையர்க்குக் கூறின் என்?

372. இன்னல் - துன்பங்களை. அம் மின் - அழகிய மின்னலைப் போலும். அதலர் அவர் - ஒப்பில்லாதவராகிய தலைவர். தம் இல் - தம் முடைய வீட்டில்.

வரைந்தமை செவிலி நற்றாய்க்கு உணர்த்தல்.

373. உற்றார்கள் வந்துநின் நுற்ற மணல மூங்கணைய்தப்
பெற்றா யிழைதென் கலைசைத் தியாகர் பிறங்கலன்னே
நற்றாயைக் காணிய விம்மனைக் கேயந்த நாதன்பின்னே
பற்றாய் வருவளென் றொற்றர்முன் வந்து பகர்ந்தனரே. (க)

தலைவன் பாங்கிக்கு யான் வரைந்தமை
நுமார்க்கியம்பு சென்றென்றல்.

374. கங்கைச் சடையர் கலைசைத் தியாகர் கமலமலர்ச்
செங்கைத் தழல்புரை தீமுன்ன ரெல்லாச் சிறப்புமுற
மங்கைக் கியான்மங் கலநாண் புனைந்தது வார்குமுலாய்
சங்கைப் படர்துன் மறரான யாவர்க்குஞ் சாற்றுகவே. (ச)

தானது முன்னே சாற்றினன் என்றல்.

375. பாண்டரங் கஞ்செய் கலைசைத் தியாகர் பழமலைமேல்
ஆண்டகை யாயெம் மணங்கைக் கொண்டிருந்துன் னணிமனைவாய்க்
காண்டகு முன்பெருங் கேண்முன்னர் நீமங் கலத்திருநாண்
பூண்டதன் நேயறிந் தன்னைக் கியம்பினன் பூரிக்கவே. (ந)

உரு. உடன்போக்கிடையீடு.

நீங்குங் கிழத்தி பாங்கியர்தமக்குத் தன் செலவுணர்த்திவிடுத்தல்.

376. உத்தமர் போற்றுங் கலைசைத் தியாக ருயர்வரைமேல்
நத்தம ரத்தனை யொத்தவிக்க காளைபின் னுண்வனத்தில்
வித்தக மாக நடக்கின்ற வாறு விரைந்தந்தணீர்
சித்த மருண்டழு மென்றாய முன்சென்று செப்புமினே. (க)

373. உங்கண் - அலவிடத்தே. காணிய - காணும்பொருட்டு. நாதன் - தலைவன்.

374. புனைந்ததைச் சாற்றுக.

375. பாண்டரங்கம் - திரிபுரத்தை எரித்தபின்பு இறைவன் ஆடிய
கூத்து; இதன் இலக்கணத்தைக் கவிநீதோகை முதற்செய்யுள் 8-10-ஆம்
அடிகளாலும், "ஏறமர் கடவுள்" என்னும் அதன் மேற்கோளாலும் உணர்க.
பழமலை - வீருத்தாசலம். பூரிக்க - மகிழ.

376. நத்து அமர் அத்தனை - சங்கம்பொருந்திய கையையுடைய திருமலை.
காளை - பாலைநிலத்தலைவன். வனம் - பாலைவனம். என் ஆயத்தின்முன் சென்று.

தலைமகள் தன்செலவு ஈன்றாட்து உணர்த்திவிடுத்தல்.

377. பாரேழுந் தந்த கலைசைத் தியாகர் பதம்பணிந்தே
ஓரேழ் பிறப்பு மொழிதவத் தீரும்மை யான்றொழுவேன்
போரே றணைய வணைகழ லானொடு பொங்கழற்கான்
தேரேறிச் செல்வதெந் தாய்க்கங்ங னேசென்று செப்புமினே. (1)

நற்றாய்க்கு அந்தணர் மொழிதல்.

378. மயலேறு சிந்தை மலைகிழ வோயின மானனையாள்
இயலே றரைய னொருவன்பின் னேகடத் தேகினள்காண்
புயலேறு மாடக் கலைசைத் தியாகப் புனிதனருட்
செயலேயல் லாற்பின்னை வேறில்லை யென்றிரு தேற்றமுற்றே. (1)

நற்றாய் அறத்தொடுநிற்றலிற் றமர் பின் சேறலைத்
தலைவி கண்டு தலைவற்கு உணர்த்தல்.

379. மாயம் புகுந்த மனத்தர்க் கரியர் மலமகன்றோர்
நேயம் புகுந்த கலைசைத் தியாகர் நெடும்பொருப்பா
சாயஞ் சிலையொடு நாணொவி யேற்றொடுந் தாயுடனே
வாயம்பு பெய்முசில் பொற்றோர் மலையை வளைக்கின்றதே. (ச)

தலைவியைத் தலைவன் விடுத்தல்.

380. தெழியா வருபடைக் கானவ ரேலவர் தீங்குயிர்வேல்
விழியாய் நடுக்கப் படுபழி யொன்றினில் வீட்டிடுவேன்
ஒழியா துறுநும ரேற்கொலைக் கஞ்சவ லொர்ந்துசெல்க
அழியாத சீர்த்திக் கலைசைத் தியாக ரணிவரைக்கே. (ந)

378. அரையன் - அரசன். இரு - இருப்பாயாக.

379. மாயம் - வஞ்சனை, சாய் - வளைந்த, சிலை - வில், இந்திரவில்,
ஏறு - இடி, நாணொவியாகிய ஏறு, தாய் - தாவி. அம்பு - பாணம், நீர்.
முகிலென்றது தமர்களை. தேராகிய மலையை.

14-ம். 'நாணொவி யென்னுந் தடித்துடனே'

380. தெழியா - முழக்கி. கானவர் - மறவர். நடு க படுபழி - நடுவில்
ககாத்தையுடைய பழி; பகழி - அம்பு.

தமருடன் சேல்பவள் அவன்புறநோக்கிக் கவன்று அரற்றல்.

381. விரவிய பேமற வெற்புறந் காத்தலின் விண்ணுமண்ணும்
பாவிய தாளர் கலைசைத் தியாகர் பழமறையாம்
புரவியின் வாழிய வெம்மையர் தோன்றப் புறங்கொடுத்த
திரவிய மாமலை போற்புய வீரன்பொற் தேர்ப்பரியே. (க)

உக. வரைதல்.

அந்தணரையுஞ் சான்றோரையும் முன்னிட்டு
வரைந்துகொண்டுழிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்.

382. சகநாத ரெங்கள் கலைசைத் தியாகர்தந் தண்டகநாட்
டகநா யகனென யார்மணம் வேட்டவ ராய்ந்திடினான்
முகனா ரெனமறை யோராசி கூறலின் மொய்ப்பினிவன்
குகனா விவடெய்வ யானையு மாக்கண்டு கொண்டனமே. (க)

உஎ. இல்வாழ்க்கை.

தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல்.

383. நன்னுதற் பாவையுன் வல்லவ நீர்மையை நானென்சொல்வேன்
மின்னுதற் கண்ணர் கலைசைத் தியாகர் வியன்கிரிமேல்
என்னுழைப் பால்வந்த தென்னையந் நரண்முத வின்றளவும்
உன்னுழைப் பால்ல வோபெற் றுளோமிந்த லுதியமே. (க)

381. பேம் அற - அச்சம் நீங்க. எற்புறங்காத்தலின் - என்னைப் பாது
காத்தலினால். புரவியின் - குதிரையைப் போல. ஐயர் - தமையன்மார். திர
விய மாமலை - மேரு; திரவியம் - பொன். தேர்ப்பரி வாழிய வென்க.

382. தண்டகநாடு - தொண்டைநாடு. நாயகனென்றது தலைவனை.
மறையோருக்கு நான்முகன் உவமை.

383. மின் துதல் - மின்னுகின்ற நெற்றி. என் உழைப்பால். என்னை -
யாது? ஊதியம் - இலாபம். இந்த ஊதியத்தை உன் உழைப்பால்லவோ
பெற்றுளோம். தலைவியையும் உளப்படுத்திக் கூறினமையின் பெற்றுளோ
மென்றான்.

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

384. மூவா மருந்தென்ன முன்சொன்ன வஞ்சின முற்றுவித்தே
 ஓவா வலருட னென்கட் புனலு மொழித்தனையால்
 காவார் கலைசைத் தியாகேச ருஞ்சிவ காமியும்போல்
 நீவாழி பெய்ப்பெரு மானிவ ளோடென்று நீணிலத்தே. (உ)

வரையுநாளளவும் வருந்தாதிருந்தமை பாங்கி தலைவியை
 வினாதல்.

385. அந்தமி ழின்சுவை போன்மொழி யாய்மன்ற லாற்றுபரி
 யந்தமெவ் வாறெவ்வ மாற்றி யிருந்தனை யன்றுவந்த
 அந்தகற் காய்ந்த கலைசைத் தியாகருக் கன்பிலர்தாங்
 கந்தமில் பாவப் பொறையின்மின் னூர்சொல் லலர்சுமந்தே. (ங)

தலைவி வருந்தாதிருந்ததற்குக் காரணம் கூறல்.

386. அற்புதக் கூத்தர் கலைசைத் தியாகர்மெய் யஞ்செழுத்தாம்
 சொற்புணை யாலன்பர் துன்பக் கடலைத் தொலைப்பதுபோல்
 நற்பிணை யற்குழ லாய்துயர் வெள்ளநம் மன்பர்தந்த
 கற்புணை யாலுநின் சொற்புணை யாலுங் கடந்தனனே. (ச)

பாங்கி தலைவனை வரையுநாளளவும் நிலைபெற ஆற்றியநிலைமை
 வினாதல்.

387. படைகொண்ட கையர் கலைசைத் தியாகரைப் பற்றினர்போற்
 றொடைகொண்டகோதையைநீயின்றைவாயி லுந்துய்த்திடலாற்
 புடைகொண்டு பண்டு பிரியுந் தொறுமப் பொழுதிடையீல்
 விடைகொண்டதோநின்றதோவிவண்மேல்வைத்தவேட்கையதே.

384. மூவா மருந்து - உண்டவர் மூவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து, அலரையும் என்கண்ணீரையும் ஒழித்தனே.

385. அம் தமிழ். ஆற்றுபரியந்தம் - செய்யுமளவு, எவ்வம் - துன்பத் தை. தாங்கு பாவமாகிய பொறை; பொறை - பாரம்.

386. அஞ்செழுத்தாம் சொற்புணை: "அஞ்செழுத்தின் புணையிடித்துக் கிடக்கின்றேனே" (திருவா.) பிணையல் - மாலை, கல் புணை - தலைவன் கையுறையாகத் தந்த மாணிக்கமாகிய தெப்பம்; "பார் வியப்புற நீர்தந்த மாமணி" (அருணைக்கீகலம், 100.) வெள்ளத்தைக் கடந்தனன்.

387. இன்று ஐ வாயினும் - இக்காலத்தில் ஐம்பொறிகளாலும்; "கண்டு கேட்குண்டுயிர்த் துற்றியு மைம்புலனும், ஒண்டொடி கண்ணே யுள்" குறள்.

பாங்கி மணமனைச்சேன்ற சேவிலிக்கு இருவரன்பும்
உணர்த்தல்.

388. ஏக நநேகன் சிதம்பா வீசன் கலைசையினம்
மோகன வல்லி முலைமுகை காட்டி முகமலர்ந்து
பாகம் பதிந்திதழ்த் தேன்றா லாலன்னை பார்த்திபன்றான்
ஆகம் குளிரவண் டாயுண் டுவக்கு மனுதினமே. (ஈ)

பாங்கி இல்வாழ்க்கை நன்றென்று சேவிலிக்குரைத்தல்.

389. காளிதன் கேள்வர் கலைசைத் தியாகர் கருணைமலர்த்
தாளித மாத்தொழு வாரக்கன முட்டித்தற் காத்துநின்வேய்த்
தோளிதற் கொண்டவற் பேணி யவரைச் சுவைதருபாற்
பாளித நாளு மிசைவித்துப் பூரிக்கும் பான்மையளே. (எ)

மணமனைச்சேன்றுவந்த சேவிலி போற்றோடி கற்பியல்
நற்றய்க்கு உணர்த்தல்.

390. சிவமுத லாந்தென் கலைசைத் தியாகர் சிலம்பினின்மான்
அவமுந் திரியு முறாமனை வாழ்க்கைக்கற் பாற்கிரக
நவமுநன் ருகவென் ருனன்மை யேதரு நந்தியபா
தவமுந் தழைகவென் ருற்றளிர் தோன்றித் தழைத்திடமே. ( )

388, முகை - ஆரும்பு. பாகம் - பக்கம், பக்குவம். இதழ் - கீழுதடு, மடல். அன்னை: விரி. தலைவியை வல்லியென்றதற்கேற்ப, முகை மலர்தல் இதழ்த்தேன் வண்டு என்பன கூறப்பட்டன.

389. தானே இதமாக. "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகை சான்ற, சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" (குறள்.) அவரை - தலைவரை. பாற்பாளிதம் - பாற்சோறு. மிசைவித்து - உண்பித்து.

390. சிவமுதலாம் - முத்திக்கு முதலாகிய; சிலம்பில் நின்மான், அவம் முந்திரியும் உற - வீண்செயல் முந்திரியளவும் உறத. கிரகநவமும் - ஒன்பது கிரகங்களும். நந்திய - வாடிய. பாதவமும் - மாமும்,

சேவிலி நற்றூய்க்கு நன்மனைவாழ்க்கைத்தன்மை யுரைத்தல்.

391. அல்லாருங் கண்டர் கலைசைத் திபாக ரசலத்திலுன்
இல்லாரும் வாழ்வினி னல்லாண் மனைச்செல்வ மெண்மடங்கால்
நல்லாய் நினைக்கன்ப னீயாடுபுப் பாதுமந் நாதனம்மாண்
எல்லாளில் வேலை வருவார்க் கடுவ திடுவதுமே. (க)

சேவிலி நற்றூய்க்கு இருவர்காதலையும் அறிவித்தல்.

392. பின்னும் சடையர் கலைசைத் திபாகர் பிறங்கலன்றாய்
பொன்னும் பணியு யிருள்வெளி சொற்பொருள் போற்பிறர்கள்
உன்னு மபேத முதன்முன்று மன்றிநம் முதத்தமியும்
மன்னும் பிரிவின்றி யேயொன்ற தாயுற்று வாழ்குவரே. (க)

உஅ. பரத்தையிற்பிரிவு.

காதலன் பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக்கு ஏது இதாமவ்
விறைவிக் கேன்றல்.

393. தண்ணூறு சூடுங் கலசைத் திபாகர் தடங்கலைசை
உண்ணல் வகையுறுப் போடும் பவனிநல் லூர்ன்வரப்
பண்ணை லளிநயஞ் செய்மாதர் கொங்கை யிபங்களிற்றன்
கண்ணை பாசுற லாலாகு மாதயர் காரணமே. (க)

391. உன் இல்லாரும் வாழ்வினின் - உனது இவ்வாழ்க்கையைக் காட்டிலும். நல்லாள் - தலைவியினது. மடங்கால்; ஆல்: அசை. நினைக்கன் பன் அந்நாதனையும், நீ அந்த மாணையும், யான் எல்லாளையும் ஒப்பாதும்; அன் பன் - தலைவியின் தந்தை, நாதன் - தலைவன், மான் - தலைவி, எல்லாள் - தோழி. வருவார்க்கு அடுவதும் இடுவதுமே இவ்வேலை.

392. பணி - ஆபரணம். பொன்னும் பணியும் அபேதத்திற்கும், இரு னும் வெளியும் பேதத்திற்கும், சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதத்திற்கும் உவமைகள். ஒன்றதாய் - ஒன்றாய்; அது: புகுதிப்பொருள்விசுதி, உத்தமி - தலைவி. மன் - தலைவன்.

393. கலைசையுள். நால்வகையுறுப்பு - யானே முதலியவை. மாதர் - பரத்தையர். கொங்கையாகிய இபம்; இபம் - யானே, கண்ணை பாசு; பாசு - பாகன். மாது - தலைவி. காரணம் ஆகும்.

தனித்துழி இறைவி துனித்து அழுதிரங்கல்.

394. பந்தத்தை நீக்குங் கலைசைத் தியாகரைப் பற்றிலர்போற்
சந்தத் தடவரை மார்போன் பிரியத் தனித்திரங்கிக்
கந்தற் றழுதங்கந் தங்கம தாகவிக் கங்குலென்போல்
இந்தத் துயருறு வரருமுண் டோசில ரேழையரே. (உ)

ஈங்கிது வென்னெனப் பாங்கி விதைல்.

395. நவசத்தி கட்டு முரியோன் சிதம்பர நாதனருட்
சிவசத் தமலன் கலைசைநல் லூரன் றினமுமன்பாம்
கவசத்தை யிட்டுனைக் காக்கவு நீவன் கலக்கஞ்செய்வி
திவசப்பட் டேங்குநர் போற்றேம்பு மாறென் றிருநுதலே. (ங)

இறைவன் புறத்தொழுக்கு இறைமகள் உணர்த்தல்.

396. அஞ்சா னனங்கொள் கலைசைத் தியாகருக் கன்புசெய்யார்
நஞ்சா லெனவிங்கு நாணைய மார்ப நயந்தளித்தான்
செஞ்சாவி சாய்தர மேதிப் பகட்டினஞ் சென்றயலே
பைஞ்சா யருந்தம் வயலூரன் சேரிப் பரத்தையர்க்கே. (ச)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

397. ஓங்கார ரூபர் கலைசைத் தியாக ருயர்வரைதன்
பாங்காருங்கார்வறுங்கான்போய்ப்பொழிந்து பின்பாங்குறினும்
தோங்காணு மாறுள தோவணங் கேநந் துணைவரிந்நாள்
ஆங்காடு நீரிஃ தென்றனின் கற்புக் கழகல்லவே. (ரு)

394. சந்தம் - சந்தனம், அழகு. கந்து - பற்றுக்கோடு. அங்கம் தங்க
மது ஆக - உடம்பு பசுபூப்ப. கங்குலில்.

395. நவம் - ஒன்பது. அமலனது. விதிவசப்பட்டி.

396. அஞ்ச ஆனனம் - ஐந்து திருமுகங்களை. நஞ்சாலென - நைந்தாற்
போல. நான் நையம்படி. சாய் - ஒருவகைக் கோரை. துறைசைக்கோவை,
399, பார்க்க.

397. தன் பாங்கு - தன் பக்கத்தில். தோம் - குற்றத்தை. நீர் -
தன்மை. என்றல் அழகல்ல.

தலைவி சேவ்வணி அணிந்து சேடியை விடேப்புழி
அவ்வணி உழையர் கண்டு அழங்கிக் கூறல்.

398. நலத்தினி னாட்டுங் கலசத் தியாகர் நறுங்கலைசைத்
தலத்தினின் மேவுந் தளிரிய லீரறந் தாங்கியதொல்
குலத்திருக் காவினிற் றேன்றிய தேர்கொடி கூறுயிவ்வூர்ப்
புலத்தினி லெங்கு மலரேறப் பெற்ற புதுமையென்னே. (சு)

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்.

399. ஆரிய ரெங்கள் கலசத் தியாக ராருட்கலைசை
ஊரியந் செவ்வ லரிமாலை நீலங்க னாடலா
நேரிய வண்டின் குழாஞ்சுமந் தேமுன் னிலவுதல்போற்
சேரியின் வாய்வந்து சின்று நிறைமனைச் சேடியரே. (எ)

பரத்தையர் உலகியல் நோக்கி விடுத்தலின்
தலைமகன் வரவுகண்டு உவந்து வாயில்கள் மொழிதல்.

400. காவும்பர் பம்புங் கலைசைத் தியாகர் கருணையைப்போல்
மேவும் பிராட்டி விடுமேவன் மாதரை வித்தமிக்க
வாவும் பரத்தையர் சேரியிற் கண்டு மணிகொழித்துத்
தாவுந் திரைப்புன லூரன்வந் தான்பெருந் தன்மையிதே. (ஆ)

தலைமகன்வரவு பாங்கி தலைவிக்கு உணர்த்தல்.

401. பணமா சுணத்தர் கலைசைத் தியாகர்க்கண் பற்றவர்போல்
மணமாலை மார்பர் புறத்தா றுறினும் வழாமலொரு
கணமாத் திரையினிற் றேர்மீது வந்துன் கடையினின்றூர்
குணமா வதுகொடி யே குறை தீர்ந்தெதிர் கொள்வதுவே. (சு)

398. குலமாகிய பெரிய சோலையில். கொடி - கொடிபோல்வான்.
அலர் - பழிமொழி, மலர்; கொடியென்றதற்கேற்ப அலர் கூறப்பட்டது.

399. நீலங்களென்றது கண்களை. வண்டின் குழாமென்றது கூந்தலை.
இறை - தலைவனது. சேடிக்குச் செவ்வலரிமாலை யுவமை.

400. கா - சோலை. உம்பர் - மேலிடத்தில். பம்பும் - பாவும்.
பிராட்டி - தலைவி. வித்தம் - பொன்னை. மிக்கு அவாவும்.

401. மார்பர் - தலைவர். புறத்தாறு - பரத்தையர்சேரியிடத்து.
கணம் - கூணம். கடையில் - வாயிலில். எதிர்கொள்வது குணம்.

தலைவனைத் தலைவி எதிர்கொண்டு பணிதல்,

402. ஆடல்வை வேலன்பர் சேர்ந்திடி னின்ப மலபிறவா
வாடலிங் கியானுற நீங்கின் வயாவும் வரம்பிலவாம்
கோடலங் கையாய் கலைசைத் தியாகரைக் கூடலர்போல்
ஊடலெவ் வாரெனக் செய்தும் பசலை யொளிக்கையிலே. (க0)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

403. அந்நாட் கலைசைத் தியாகே சருமற் றரியபனும்
மின்றார் பலர்தமைக் கொண்டின்ப மெய்தினர் மேவொருத்தி
தன்னூற் சுகமமை யாமலன் றோவித் தனிக்கொம்பர்வாய்
இன்னா ரமுதமுண் டானந்த மேலிட் டிருந்தனனே. (கக)

வேள்ளணி அணிந்து விடுத்தல்.

404. தோயுந்தண் பாலி நுரையா மெனும்வெள்ளைத் தூசுபுனைந்
தாயுங்கற் பாரமுத் தாரமுஞ் சூடி யநங்கனறக்
காயுங் கனற்கட் சிதம்பர வீசர் கலைசையின்கட்
சேயுத யஞ்சொல ளூரனுக் கோடினர் சேடியரே. (கஉ)

வேள்ளணி அணிந்து விடுத்துழித் தலைமகள்
வாயில்வேண்டல்.

405. மலவிகள் மாற்றுங் கலைசைத் தியாகரை வாழ்த்துமென்பாற்
சிலவித னங்களைப் பாராட்டி யின்று சிறக்கணிக்கும்
புலவியை நீவணங் கித்தணி சென்றுநின் போதனையால்
நிலவிய நற்குண நற்செய்கை மிக்க சிரைவளைக்கே. (கங)

402. ஆடல் - வெற்றி. இன்பமல - துன்பங்கள். பிறவா - உண்டாக
மாட்டா. யான் வாடல் உற. வயா - வருத்தம். கோடல் - செங்காந்தள்.
பசலை - பிரிவால் வேறுபட்ட நிறம்.

403. அன்றோ எய்தினர். இனிய அரிய அமுதத்தை; வாயமுதம்.
பி-ம், 'மின்னா ரிருவரைக்'

404. பாலி - பாலாறு. கற்பு ஆரம் - முல்லைமலை. அநங்கன் -
காமன். சேய் உதயம் - பிள்ளை பிறந்ததை. ஊரனுக்குச் சொல்ல ஓடினர்.

405. மல இகல் - மலத்தின் வலியை. விதனங்களை - வியசனங்களை.
சிறக்கணிக்கும் - பார்வை சருங்கும்; (குறள், 1095.) போதனையால் தணி.

தலைவி நெய்யாடியது இதுளை சாற்றல்.

406. கடல்வண்ண நேத்துங் கலைசைத் தியாகர் கருணையினால்
ஆடலயில் வேற்கண்ணி பாலம் பயந்துநெய் யாடினளால்
திடமுற வாங்கவண் மெய்யாற வேண்டுஞ் செறிதுனியும்
மிடலுடை யாவென்றி வீரா தணியவும் வேண்டுமின்றே. (கச)

தலைவன் தன்மனத்து உவகைகூர்தல்.

407. செங்கையி லாடுங் கலைசைத் தியாகர்பொற் சேவடியை
அங்கையி னூற்றொழு நானின்று காண்ப னமுநிறைக்கும்
கொங்கையு மேந்து சூழவியு நெய்யிட்ட கோலமும்பூ
நங்கைத னீர்மையும் பச்சடம் பான நலத்தையுமே. (கரு)

தலைவிக்கு அவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்.

408. உலகாள மைந்தன் பிறந்தன னென்னுமு னெல்லைவந்துன்
இலகா டகமனை வாயினின் றுருன் னிடத்தைவிட்டு
விலகாநின் றுலுங் கலைசைத் தியாகர்தம் வெற்பினல்லோர்
நலகால் விருப்ப மொழிவர் கொலோவெங்க னுயகியே. (கசு)

தலைவி உணர்ந்து தலைவனோடு புலத்தல்.

409. கலைப்பா வலர்குழ் கலைசைத் தியாகரைக் காண்டகுநீர்
விலைப்பா வையர்மனைக் கேபோ மவரிட்ட மென்களபம்
முலைப்பாலும் மார்பிடைப் பாயிற் கரையு முழுவதுமென்
தலைப்பா லினையுஞ் சவலைய தாக்குத றக்கதன்றே. (கச)

406. பாலனைப் பயந்து, நெய்யாடினள் - எண்ணெய்தேய்த்த முழு
கினள். துனி - புஷ்வியின் கீட்டம். மிடல் - வலி. உடையாத வென்றி,
துனி தணியவும்வேண்டும்.

407. செங்கை - திருவாசிரை நாளில்; "செங்கையாட்டினார்" (திரு
நாகைக் காரோணப்.) நான் இன்று காண்பன். அமுது - பால். பூ நங்கை
தன் - தலைவியின்.

408. ஒல்லை - விரைவில், இலகு ஆடகமனை வாயில்; ஆடகம் - பொன்.
நல்ல கால் விருப்பம் - நல்ல பிள்ளையினிடத்துள்ள விருப்பத்தை.

409. விலைப்பாவையர் - பரத்தையர், போம் - செல்வீர். களபம் -
கலவைச்சந்தனம். உம் மார்பிடைப் பால் பாயின் களபம் முழுவதும் கரையும்.
சவலையதாக்குதலென்பது குறிப்பு; சவலை - சவலைக்குழந்தை.

பாழ்ப்பாமிடத்துப்	373	புரந்தரதாரு	261, 498
பாற்றின	112	புரவுதரு	499
பாறுகுழி	274	புராதனமென்னுங்	348
பானல்வாய்	507	புரிந்தகனை	268
பானுகிரணம்	309	புல்லாதார்	139
பு		புலமையிற்	412
பிடித்தாரைக்	485	புலவிபுறக்	132
பிணிகிடந்தார்க்குப்	139	புலியேர்பெறுந்	387
பிணியார்	37	புற்றுறை	104
பிழைத்தாரோ	335	புறந்தந்திரு	511
பிள்ளையதினிற்	401	புன்னைசு	129
பிறந்தய்யக்	365	புனலிலே	438
பிறப்பித்தோன்	91	புனனூடர்	189
பிறப்பென்னும்	41	புனிற்றுப்	54
பிறர்செல்வங்	510	புனையும்	511
பிறர்புலமென்றார்	97	பூ	
பிறவிக்கட	77	பூங்கமல	231
பிறைகாணும்	32	பூண்டபறை	17
பிறையணிந்த	14	பூண்டாங்கு	499
பிறையார்நறு	300	பூண்டாழ்	152
பின்னொருகாலந்	283	பூணை	12
பு		பூனித்திலத்துப்	227
பீடிச்செய்திக	78	பூத்தாட்புறவிற்	105
பு		பூத்தண்ணை	306
புக்குவிடை	263	பூதம்பணி	216
புகலிரும்	3	பூதலத்து	186
புகட்குழிந்த	173	பூதூரில்வந்	437
புகழ்மாதா	176	பூந்தண்ணிலை	46
புகார்மன்னன்	325	பூந்தண்பொழில்	223
புகுவார்க்	138	பூப்பாவைகோன்	277
புட்கரணி	251	பூமகள்புணர்	257
புண்ணெனந்த	144	பூமகள்யார்	18
புண்ணியன்	444	பூமகனேமுத	50
புணர்தல்பிரிதற்	472	பூமடந்தை	207
புதியதூதி	353	பூமருவிய	212
புதுவைச்சடையன்	337	பூமலர்த்	214
புயல்வாய்த்து	186	பூமலர்வளர்	207
புயலுந்தருவும்	218	பூமலி	359
புயன்மேவு	257	பூமலிமென்	470
புரசைவடமலை	303	பூமலை	1
		பூமன்றிருக்	21
		பூமன்னுபதமம்	132
		பூமன்னுபாவை	176
		பூமன்னுபொழில்	384

பூமாதிருந்	301	பொங்குமிடி	289
பூமாதபுனர	181	பொத்தகழு	29
பூமாதவாழ்	490	பொத்தப்பிச்	264
பூமாலையிடைந்து	178	பொதியி	332
பூயிசைவனிதை	220	பொதுமாதர்	261
பூமென்கணை	121	பொய்கையருளான	280
பூமேலா	242	பொய்யன்மின்	62
பூவணத்த	403	பொய்யாமொழியா	405
பூவார்பொய்கைப்	25	பொய்யினீர்குமின்	78
பூவிலயனும்	320	பொரடக்கயம்	304
பூவேந்தர்	333	பொரிப்புற்று	513
		பொருசின	102
பெ		பொருதன்பி	406
பெண்டிர்மதியார்	68	பொருதுவடுப்	142
பெண்ணினுகிய	64	பொருந்தவொரு	185
பெரியோருழையும்	65, 510	பொருந்துபோதியி	57
பெருக்கச்சிவந்திடுந்	429	பொருநெடுந்	196
பெருங்கடுங்கோன்	473	பொருரைநதி	402
பெரும்பாவ	80	பொருப்பிற்கரிய	268
பெரும்புங்கவர்	393	பொருமாகட	447
பெருமாள்	367	பொருவருமூ	108
பெருவயிறு	503	பொருளில்குலனும்	68
பெருவாழ்வு	443	பொருளைப்	76
பெற்றருளொரு	304	பொருளொடு	79
		பொலஞ்செய்	108
பெ		பொழிந்து	476
பேணுகுமுத	506	பொழிலே, இரவோரன்னவீருளிற்	507
பேதையர்பித்த	382	பொழிலே, இரவோரன்னரிழவிற்	508
பேய்முலை	4	பொற்றாணில்	25
பேயோபெருந்	132	பொறிகெழு	194
பேர்கொண்டு	393	பொறையிலா	64
பேராசர்	271	பொன்பூச்	312
பேரறுபத்	478	பொன்போலுங்	332
போரோசைப்	263	பொன்மகர	254
		பொன்மலைநின்ற	395
பை		பொன்மாரிபெய்யினும்	314
பைங்கண்வா	56	பொன்மாரிபெய்யுமூர்	502
பைங்கணினாம்	505	பொன்முக்கழஞ்சால்	247
பைங்குவளை	416	பொன்னம்பலக்	249
		பொன்னம்பலஞ்	250
பொ		பொன்னலர்	403
பொங்குசாமரை	36	பொன்னன்ன	148
பொங்குதமி	386	பொன்னனை	9
		பொன்னொருந்	461
		பொன்னிதளிற்	437
		பொன்னிநாட்டுப்	365

பொன்னிவள	188	மடலேசொரி	282
பொன்னிறக்	444	மண்டங்குடி	429
பொன்னிறைந்த	122	மண்டபமு	254
பொன்னெடுஞ்	395	மண்டமரட்ட	97
பொன்னெல்லு	266	மண்டலத்துளோர்	468
		மண்டித்தகு	32
போ		மண்ணகன்று	153
		மண்ணாடிகிரி	269
போதத்தமிழ்	393	மண்ணாடுகாத்தற்கு	172
போதாநறும்	33	மண்ணாடுவாழ	437
போதிரிழ	277	மண்படுதோட்	112
போதிநீழற்	57	மண்படுமோ	267
போதியினீழற்	256	மண்பாய	240
போதுசாந்தம்	33	மண்வாடும்	52
போதுபோனது	276	மணிதுணர்	102
போதுவிண்ட	36	மணிரிநக	385
போதுறுமுக	36	மணியிலகு	57
போந்தவுதாரனுக்குப்	92	மணியுமிழ்ந்து	25
போர்க்கடலாற்	101	மணிவிளங்கு	1
போர்ப்படை	101	மத்தளைதயி	240
போர்மண்டலஞ்	433	மதிசூடிய	411
போர்முந்து	313	மதிபாய்சடை	22
போர்வாகை	91	மதியாதார்	94
போர்வேலின்	187	மதிவெயில்	397
போரகத்துப்	135	மதுப்பொழி	140
போற்றினும்	85	மதுமொழி	326
போனபோன	370	மதுரைநாயகன்	392
		மந்தரங்காம்பா	122
ம		மந்தாநிலம்	45
		மந்திரயுகி	309
மகத்துதேசிகன்	457	மம்மர்விசும்பின்	111
மகபதி	420	மரகதச்சோதி	504
மகரமெறி	292	மரகதப்பூண்	118
மகிழ்ந்து	295	மரத்தினை	504
மக்கல	227	மரபுதவிராதவன்	415
மங்கையொரு	342	மருதமோரம்போகி	473
மஞ்சின்மதி	497	மருப்பூசியாக	113
மஞ்சுமஞ்சுக்	276	மருவுபுகழ்க்	376
மட்டாரலங்கல்	218	மருளறுத்த	57
மட்டாருஞ்	502	மல்லற்குல	251
மட்டாருந்	401	மல்லனீர்	130
மட்டியன்றேறிய	268	மல்லிவர்நோண்	331
மட்டுத்தா	113	மலயத்து	187
மட்டுப்படாக்	344	மலர்தலையுலகிற்	398
மடல்காமயி	126	மலர்தலையுலகின்மல்	477
மடலளவு	269	மலர்தலையுலகின்மாயிரு	480

மலர்ந்ததார்	239		
மலர்மிசைத்	7		
மலிதேரான்	499	மாகத்தத்தும்	301
மலிபுனல்	459	மாகுன்றனைய	264
மலைதகர்ந்து	153	மாங்காட்டு	363
மலைந்தமன்னவர்கள்	236	மாசயிலத்	256
மலையினலை	178	மாசிக்கட	253
மலையினுங்	341	மாடமதுரை	361
மலையுமலையு	26	மாடமாளிகை	8
மழுவாளான்	110	மாடில்லான்	92
மழுவான்மினா	110	மாணர்க்கடந்த	139
மழைகூர்	145	மாதர்க்கிதங்	84
மழைதுழைந்து	26	மாதருமை	11
மழைமுகி	402	மாதவாபோதி	57
மழையார்	178	மாதாபிதாவும்	363
மற்கொண்ட	343	மாதாம்படி	293
மற்பந்தமார்வன்	361	மாந்தையிலே	244
மற்றிலின	151	மாநாக	115
மற்றுந்தொடர்ப்பா	79	மாப்பைந்தார்க்	226
மற்றொப்பிலா	220	மாமறையோர்	438
மறங்கெழுவே	155	மாமுடும்பை	434
மறந்தாகினு	301	மாமுதுதாதை	107
மறநாட்டிந்	108	மாயத்தார்	111
மறனுடை	328	மாயவனாய்	141
மறுத்தோன்ற	364	மாயிருளாலத்து	353
மறைப்பின	481	மாயிரும்	319
மன்கவிதாவும்	377	மாயோன்வடிவம்	471
மன்றலங்	327	மாரனெமன	382
மன்றுதிகழ்	252	மாரியொடு	501
மன்னதிகை	447	மாலாக்கி	273
மன்னர்புகழ்	458	மாலைமணங்	507
மன்னரொளிமுடி	189	மாலைமருவி	508
மன்னவனு	345	மாலையருளாது	130
மன்னன்குல	274	மாலைவிலை	496
மன்னன்வழுதி	475	மாவிடுவென்னு	505
மன்னியசிறப்பின்	360	மாவுறங்கின	134
மன்னியநாண்மீன்	10	மாவுவன்றுரைத்து	90
மன்னுந்திருமலை	467	மாற்றருந்துப்பின்	98
மன்னும்விசுவாட்சு	464	மாற்றலர்	308
மன்னுதிரு	362	மாற்றுப்புலந்	106
மன்னுதிருவீரட்	254	மாறடுவோர்	138
மன்னுமதி	423	மாறாமல்	419
மன்னுயர்காவல்	136	மாறுகொண்ட	282
மன்னொளிசேர்	254	மாறுபடு	217
மனத்தால்வகுக்கவு	223	மாறேசெயு	290
மனுப்புவிடேல்	122	மானபர	347

மர்னமருங்	22	முப்புரிநூன்	437
மானமிக்க	240	முரணில்	321
மானவாமானவா	133	முரன்றுசென்று	35
		முருகவிழ்	37
மீ		முருகவேள்	23
		முருகாறு	491
மிக்கதனங்	58	முருகுந்த	268
மிக்கமாதவ	61	முருகுபொருநாறு	472
மிக்கவன்	336	முலைகலிக்க	500
மிக்கவிறை	432	முலைபொழி	227
மிலைசேர்ந்த	172	முழங்குகளி	48
மிண்டாறை	306	முழங்குரான்	62
மின்னூர்தட	432	முள்ளிச்செழு	429
மின்னூர்மணி	120	முற்குளம்பி	114
மின்னூர்வடி	171	முற்பற்றினாரை	133
மின்னிருக்கச்	512	முற்றாண	103
மின்னிலங்கு	254	முற்றருளார்	443
மின்னுந்தமனியமும்	69	முற்றாதகாஞ்சியினு	284
மின்னுமாளிகை	286	முன்பொருபடைக்	269
		முன்போம்	9
மீ		முன்றூன்	55
		முன்றூன்முகிழ்	197
மீளாதுபெற்ற	148	முன்னங்குடை	30
மீளாவழி	211	முன்னங்குழையவுங்	148
மீனகம்பற்றிய	339	முன்னமொரு	454
மீனவற்கு	217	முன்னாட்டுத்	388
		முன்னாறுபத்து	377
மு		முன்னாளிந்திரன்	59
		முன்னாளிருவர்	378
முக்காலுக்	19	முன்னாற்றந்தை	307
முகவுரையிற்	481	முன்னூற்கு	399
முச்சக்காமு	158	முன்னைத்தஞ்	496
முட்டத்துப்	9	முன்னொருவன்	72
முடக்கால்	303	முனைப்புலத்துக்	127
முடிக்குமருப்புக்	310		
முடித்தலை	118	மு	
முத்தரும்பி	126	முட்டடைகலம்	376
முத்தலைசிந்தம்	404	முட்டர்முன்	83
முத்திறத்தா	253	முதில்வாய்த்	117
முத்தநூம்	501	முவர்க்கொவையு	323
முத்தெறியும்	325	முவர்தமிழ்	391
முத்தொடமணி	39	முவருக்கு	306
முதற்பதி	481	முவரத்தமிழ்	185
முதிரத்தமிழ்	368	முவிலைநெடு	28
முந்தவியையோன்	281	முவேந்தரு	296
முப்பாலுமுண்டோ	471		

மூன்றுகண்ணனுக்குச்	374	யாமேபடுத்திட	100
மூன்றுநான்	481	யாவரே காராளர்	335
		யானவ்வை	326
மே		யானூடத்	139
மெச்சுபுகழ்	371	யானேநிரை	91
மெய்கழுவிவந்து	261	யானேயிரத	59
மெய்ம்மலி	327		
மெல்லிய	430	ராமநாயகரை	297
மெல்லியலாய்	197		
மென் காசை	222	வகையெழிற்	90
		வஞ்சிப்பூச்	238
மே		வஞ்சியேனென்	158
மேகத்தான்	30	வஞ்சிவெளிய	424, 494
மேருநெடுவரை	172	வட்டவெண்	210
மேவுமரும்பொரு	382	வடக்குத்திசை	491
மேழித்துவசன்	490	வடக்குப்பெரும்	494
மேழிபிடிக்குங்	91	வடதிசைமருங்கின்	470
மேருவின்மேல்	270	வடதிசையிருந்து	360
மேலதுவானத்து	103	வடநூற்கடலுந்	463
மேற்குப்பவள	493	வடநூற்கரசன்	486
மேற்கோட்டு	125	வடமொழியில்	392
மேற்செல்லுங்	101	வடமொழியுந்	413
மேனமக்கருளும்	78	வடவேங்கடந்	469
		வடவைக்கனலைப்	182, 279
மை		வடித்தவேன்	249
மைகண்ட	445	வடிமலர்த்தார்	49
மைதாளிலாத	195	வடிவுடைநெடு	135
மைந்தரோடே	496	வடிவைத்தவே	218
மைப்புயல்	390	வடுகாருவாளர்	94
மைப்போதக	300	வண்டடைந்த	4
மைம்மிசை	123	வண்டணிகொண்ட	14
மையணி	15	வண்டமிழை	424
மைபூருங்கண்ணார்	304	வண்டிவரு	244
மொ		வண்ணந்திக	248
மொய்வேற்கையர்	103	வண்ணமலர்	14
		வண்புயலைக்	497
மொ		வண்மைமதம்	243
மொட்டெருமை	342	வந்தவயிர்	314
யா		வந்தீச்சுர	446
யாணர்வரவின்	74	வயலுழவர்	91
யாமார்புகழ்	261	வரக்கண்டு	132
		வரகரிசிச்	233
		வரமிசு	490
		வரிக்கடை	78
		வரிகொளரவு	17
		வரிசைபெரி	425, 500

வரிவண்டு	515	வாமான்றேற்க	129
வருக்கைகற்றுங்	127	வாய்க்குருக்குருகைத்	427
வருககுடநாடன்	129	வாய்த்தபொருள்	18
வருகோவைவகுடி	486	வாய்த்தவயிர	331
வருடஞ்சூதாரணமா	466	வாய்ந்தபொருட்	331
வருபெருவேந்தற்கு	105	வாய்மைவாழ்	119
வருமறைபல	16	வாய்வாட்	121
வரைபொருளீண்	129	வாயிற்சிடங்	108
வரையறைசூழ்	149	வார்பணிய	135
வரையென	158	வார்பெறுங்	417
வரையேற	462	வாரணங்க	369
வல்லவனாகும்	407	வாரணமாந்	313
வலம்புரிமுத்திற்	348	வாரம்புலர்	504
வழக்குடையார்	87	வாரிவளஞ்	255
வழிமேல்வழி	304	வாரொன்று	269
வழுவிலெம்	186	வாவிசனை	502
வள்ளிகொண்டான்	312	வாபியபொற்	289
வளங்கெழு	358	வாழ்ககோயில்	210
வளப்பாடிலாத்	485	வாழிதிருப்பாவை	430
வளையவாய்	137	வாழிபர	429
வளர்கொடி	509	வாழிமழை	471
வன்கண்மற	147	வாழியதுடிய	143
வன்மதுரை	267	வாழியுலகாசிரியன்	433
வன்மிகநாதன்	399	வாழியிலங்கைக்	288
வன்றிசைக்காளி	384	வாழொப்பிலாதவன்	289
		வான்வலம்	95
		வான்வலம்	98
		வானமர்வீழ்	149
		வானரவின்	16
		வானுடைய	252
		வான்குணத்தெம்	151
		வான்குருவி	83
		வான்சொல்லுமே	8
		வான்பொய்யாது	190
		வான்வளஞ்	345
		வான்றுறக்கம்	117
		வான்றேய்	111
		வானத்தருவின்	255
		வானவர்கடாழ்ந்து	3
		வானவர்போரிற்	154
		வானுகிமண்ணாய்	3
		வானுடும்பரி	58
		வானிற்சூ	127
		வானுடையான்	195
		வானுறமதி	230
		வானேர்தொழ	47
வா			
வாக்கியல்	211		
வாக்கிரண்டு	311		
வாக்கிற்குருணகிரி	424		
வாக்கினான்	429		
வாகைவனமாலை	109		
வாசமலர்மடந்தை	332		
வாசமானதென்	503		
வாட்டாறு	178		
வாட்டானைத்	271		
வாடாப்போதி	53		
வாடைகுளிர	141		
வாடைநலிய	149		
வாணன்புகழ்த்	270		
வாணன்புக	271		
வாணனுரைத்திட	305		
வாதவர்கோன்	324		
வாதுசெய	436		
வாதுவல்வயிற்ற	144		

வி		வீரியத்தால்	191
		வீறுசான்	111
விக்காவுக்கா	20	வே	
விச்சாதரனேனு	181	வெங்கட்பொருகயல்	238
விசயநகரத்து	308	வெங்கண்சிவந்து	345
விடஞ்சூழர்வி	234	வெங்கண்மத	218
விண்கூடலசங்கமத்	171	வெங்கராவுண்ட	439
விண்டார்பட	196	வெங்கைப்பதிப்	455
விண்ணசைஇ	101	வெங்கைப்பழமுலையார்	449
விண்ணவாநாயகன்	58	வெஞ்சினவேந்த	109
விண்ணவாரின்	511	வெட்சிநிரை	95
விண்ணாடர்	224	வெண்டாமரை	407
விண்ணின்மேற்	120	வெண்ணீர்மை	120
விண்ணீரும்	308	வெண்ணையும்பார்த்	372
விண்ணுக்கடங்காமல்	367	வெண்பலிச்	127
விண்ணுக்கு	301	வெண்பா	93
வித்தகர்செய்த	75	வெண்பாவீற்	424
விதிதரு	411	வெய்தாய்	323
விதியினாசிமுந்த	381	வெய்யகுரற்	72
வியமெல்லாம்	474	வெய்யோனெழா	111
வியன்ஞாலஞ்	511	வெருவரு	118
விரகரிருவர்	85	வெவ்வாண்	97
விரகன்முத்	387	வெள்ளத்தடங்காச்	134
விரிகடல்குழ்	3	வெள்ளமறவி	76
விரிதருபைந்	445	வெள்ளாண்மாபுக்கு	474
விரிந்தமதி	509	வெள்ளாறது	493
விரும்பியரு	355	வெள்ளிலவே	71
விரைத்தாரலங்கற்	354	வெள்ளைக்கலை	30
வில்லம்பு	345	வெள்ளைப்பரி	434
வில்லவன்றூளை	195	வெற்றிப்பாடுங்	377
வில்லார்பொதுச்	451	வெற்றிபுனை	230, 271
வில்லில்வெயி	254	வெற்றிக்குங்குமக்	220
வில்லுடையான்	157	வெறிகமழ்	327
விழந்ததுளி	332	வெறியுறுகமழ்	65
விளம்பியசகர	490	வெறிவீரவு	19
விளைவாய	57	வெறும்புற்கையு	266
விளைத்திண்பகை	47	வென்றிபெற	105
விளைபலவளி	61	வென்றிவளவன்	185
விளையைத்தான்	36	வென்றுகளந்	118
வி		வே	
வீங்குகட	318	வேங்கடங்	315
வீங்குசெலற்	148	வேங்கைவள	248
வீதிசூழ்நல்	251		
வீரத்தால்	171		

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் புத்தகங்கள்.

சங்கப்பிரசாரம்.

				ரூ. அ. பை.
1.	ஞானமிர்த மூலமும் உரையும் ...	...	...	1 0 0
2.	சைவமஞ்சரி ...	...	...	1 8 0
3.	யாப்பணியிலக்கணங்கள் ...	...	...	0 10 0
4.	வைத்தியசாரசங்கிரகம் ...	...	...	5 0 0
5.	பன்னூற்றிரட்டு ...	...	...	3 0 0
6.	மகாபாரதம் அரும்பதவுரையுடன் ...	...	...	4 0 0
*8.	தமிழ்ச்சொல்லகராதி உயிர்வருக்கம் முடிய. முதற்பாகம்.	...	...	6 0 0
	ஷை இரண்டாம்பாகம் ...	...	...	4 8 0
	ஷை மூன்றாம்பாகம் ...	...	...	5 0 0
10.	தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (நச். உரை முதலிய) ...	...	...	1 12 0
11.	திருவருணைக்கலம்பகம் ...	...	...	0 6 0
12.	அமுதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ் ...	...	...	0 8 0
13.	கலைசைச்சிலைடைவெண்பா ...	...	...	0 6 0
14.	தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி ...	...	...	1 4 0
15.	திருவாரூர் நான்மணிமாலை ...	...	...	0 4 0
	பன்னூற்றிரட்டு (செலக்ஷண்) ...	...	...	0 4 0
	திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப்பதிகம் முதலியன ...	...	...	0 1 0

செந்தமிழ்ப்பிரசாரம்.

*1.	ஐங்கிணையம்பது உரையுடன் ...	...	...	0 3 0
2.	கனூதல் (5) இனியதுநாற்பது (உரையுடன்) ...	...	...	0 3 0
4.	புலவராற்றுப்படை ...	...	...	0 3 0
6.	நேமிநாதம் (உரையுடன்) ...	...	...	0 12 0
*7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்) ...	...	...	0 8 0
8.	கிணைமாலை நூற்றறைம்பது (உரையுடன்) ...	...	...	0 8 0
*9.	அதுமானவிளக்கம் ...	...	...	0 2 0
10.	அட்டாங்கயோகக்குறள் ...	...	...	0 2 0
12.*	பன்னிருபாட்டியல் ...	...	...	0 4 0
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை) ...	...	...	0 2 0
14.	முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள் ...	...	...	0 3 0
15.	திருச்செந்திற்கலம்பகம் ...	...	...	0 8 0
16.	திருவாரூருலா ...	...	...	0 12 0
17.	சுகசந்தர்சனநீபிகை ...	...	...	0 4 0
18.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்... ...	...	...	0 3 0
19.	தேவையுலா ...	...	...	0 2 0
20.	நரிவிருத்தம் ...	...	...	0 8 0
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்) ...	...	...	0 8 0
22.*	திருக்கலம்பகம் (ஷை) ...	...	...	0 1 0
24.	குருமொழிவினாவிடை ...	...	...	0 2 0
25.	கேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமாலை... ...	...	...	0 1 0
26.	திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம் ...	...	...	0 8 0
27.	மதுரைத்திருப்பணிமாலை ...	...	...	0 3 0
28.*	சந்திராலோகம் ...	...	...	0 4 0
30.	ஞானமிர்தக்கட்டளை ...	...	...	0 3 0
31.	பாண்டியம் ...	...	...	0 4 0

32.	மளீஷாபஞ்சகம்	...	...	...	0	8	0
33.	வேளிர்வரலாறு	...	...	...	0	8	0
34.	அகப்பொருள்விளக்கம்	...	...	...	1	4	0
36.	உவமானசங்கிரகம்	...	...	...	0	1	0
37.	மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும்	...	...	...	4	8	0
38.	திருப்புல்லாணிமாலே	...	...	...	0	2	0
39.	பழமொழி மூலமும் பழைய உரையும் (முதல் 100 செய்யுள்)	...	...	...	1	0	0
40.	திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர்பின்னைத்தமிழ்	...	...	...	0	8	0
41.	பொருட்டொகைநிகண்டு	...	...	...	0	6	0
42.	அகராதிநிகண்டு	...	...	...	0	12	0
43.	மேகவிதோது	...	...	...	0	2	0
44.	திருக்குற்றாலமலை	...	...	...	0	2	0
45.	தண்டலையார்சதகம்	...	...	...	0	4	0
46.	இராமோத்தம்	...	...	...	0	3	0
47.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும் (2-வது 100செய்)	...	...	...	1	0	0
48.	சேதுநாடும் தமிழும்	...	...	...	0	6	0
49.	கடைவள்ளலார்காலம்	...	...	...	0	6	0
50.	தமிழரும் ஆந்திரரும்	...	...	...	0	4	0
51.	மதங்கஞானமணி	...	...	...	1	0	0
52.	கடற்புராணம்	...	...	...	0	10	0
53.	திருவள்ளூர்	...	...	...	0	6	0
	ஷை ஆங்கிலத்தில்	...	...	...	0	6	0
54.	அரும்பொருள்விளக்க நிகண்டு	...	...	...	1	4	0
55.	மாறனகப்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும்	...	...	...	0	12	0
56.	பாப்பாவின்	...	...	...	0	10	0
57.	மதுரைமும்மணிக்கோவை	...	...	...	0	5	0
58.	பழனிப் பின்னைத்தமிழ்	...	...	...	0	3	0
59.	கடம்பர்கோயில் உலா	...	...	...	0	6	0
60.	சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி	...	...	...	0	6	0

மேலேகண்ட சங்கப்பதிப்பில்லாத புத்தகங்கள் வேண்டுவோர் வேறு புத்தகசாலைகளுக்குத் தாங்களே நேரில் எழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

* இவ்வடையாளமிடப்பட்டவை இப்போது கைவசமில்லை.

குறிப்பு:-1. சங்கத்தினின்று மாசமொருமுறை அரிய பெரிய விஷயங்களைக்கொண்டுவெளியாகிவரும் இச் "செந்தமிழ்" ப்பத்திரிகைக்கு வருஷச் சந்தா ரூ. 4. தனிப்பிரதியின் கிரயம் அரை 8. வெளிநாடுகளுக்கு வருஷச் சந்தா ரூ. 4-8-0. இதுவரை 30 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசமில்லை. பைண்டு செய்யப்பெறாத தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4-0-0-வீதமும், பைண்டு செய்யப்பெற்ற தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4-12-0 வீதமும் விற்கப்பெறும். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

2. சங்கப்பிரசாரம், செந்தமிழ்ப்பிரசாரம், செந்தமிழ் முழுத்தொகுதி—இவற்றுள் ஒவ்வொருபுத்தகத்திலும் ஒரேதடவையில் 10 பிரதிகளும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்கட்கு மொத்தக்கிரயத்தொகையில் 100க்கு 10 வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.